

POŠTNINA PLACANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

Marijin list

Februar - Marc, 1934.

Štev. 2. i 3.

30. letnik.

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevetepnoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejljuje i 'zdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno J. Strnad.)

Cena letno: 12 Din na skupni naslov i 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25. marca. Siromakom se dovoli, da četrtletno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: Naročniki dobijo na konci leta brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki teden se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje. a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomočnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti »Seraphinsko dobrodelno društvo« v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski list »Marijikin ograeček« letno za 4 Din.

Če bo imeo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki brezplačno Marijikin Ograeček.

Pripomnimo, da se tjedenske svete meše služijo na čast sv. Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen, v šteroga naj se sv. meša služi. Vse to je brezplačno. Edno prosi samo uredništvo, naj naročnik po doblenoi milosti objavi zahvalo v M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pripomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zidanje hiše sv. Družine, v šteroj se bodo lahko opravljale zaprte duhovne vaje. Te sveti namen naj tudi širi Marijin list. —

Vrednik.

Dari

Na »Dom sv. Frančišak« v Čresovcih so darivali:

Obresti 100 Din. Krampač Aga, Francija. 10 Din; Ftičar Kata, Hottiza, 20 Din; Koštric Jožef i Tibaut Martin sta nabrala v žižki 50 kg prosa, 40 kg hajdine i 5 kg zluščene kukorke; Stanko Ivan i Fratar Štefan sta nabrala v žižki 100 kg prosa, 70 kg hajdine, 2½ korčiča kukorke z vlatovjom, 100 kg kruplov. V Čresovcih so nabrale: Cigan Verona i Curič Aga 100 kg krumplov, 50 kg prosa, 80 kg hajdine, 3 korčiče kukorke z vlatovjom; Plej Kata, i Nerad Mariča sta nabrale 200 kg krumplov, 6 korčičov kukorke z vlatovjom, 15 kg zluščene, 3 kg pšenice, 10 kg žita, 70 kg prosa, 70 kg hajdine. Na srednjoj Bistrici sta nabrala Horvat

MARIJIN LIST

XXX. Štev. 2. in 3.

Februar, Marec 1934.

Dühovnik je Marijin sin.

»Mala meglica kak stopnja moškoga je vstajala z morja«
(III. Reg. 18, 44)

Tri leta šest mesecov kak nam svedoči sv. Pismo, kaple deža i rose ne spadnole na zemlo. Hüdobni Ahab je te kraljüvao v Izraeli. Kak zdaj, tüdi te je vse nesreče bio kriv dühovnik, sluga boži. V tistom časi je samo en dühovnik živo v Izraeli: Eliaš prorok. Toga je krivio krao, ka je tak velika süša i lakota. Poslao je vojsko nad njega, da bi ga vmorila, pa dober Bog je občüvao življenje jedinoga svojega sluge, ogenj z nebe je vničo vojsko. Krao se je prestrašo i je pristao na predlog Elijašov, da se najmre zberejo na gori Karmel slugi krivoga boga Bala i on prorok pravoga Boga. Oboji naj nakladejo dar na oltar i na šteri dar pride ogenj z nebes, tisti dar je pravi dar i njegov dühovnik sluga pravoga Boga. Ogenj je prišeo na dar Elijašov. Lüdstvo je kričalo, da je Gospod nebe i zemle pravi Bog ne pa Bal, šteroga krivi popovje so bili nato pri potoki Kidron do zadnjega pomorjeni. Zdaj naznani Elijaš krali, da bo naskori prišo dež i pita svojega slugo, kakša je neba. Te je odgovoro, da je mala meglica kak stopnja moškoga je vstala z morja. Iz te male meglice je takši dež prišeo, da Ahab niti časa nemeo, da bi vpregeo v kočijo. Namočila se je süha zemla i smrt gladi je bila pregnana.

Ta mala meglica na gori Karmelskoj pomeni po razlagi sv. Očakov Blaženo devico Marijo. To malo človeče bitje je rodilo vsegamogočnoga Boga, ki je rešeo svet smrti düševnoga glada i večne pekočine. Gora Karmel je pa postala od toga časa naprej zavetje, prilübleni kraj vseh tistih, ki so čakali to malo meglico i njeni sad, rešilno krv Gospodovo, postala je mirni kotiček düš, ki so si zvolile mesto šumnoga sveta tiho samoto pri Marijinih nogaj. Na toj gori se je prvi naselo leta 1156 križar Berthold iz Kalabrije kak püščavnik i začeo kak Marijin sluga, kak karmelske device sin, živeti sveto življenje v zahvalo, ka je Marija ne dopüstila, ka bi prišla Antiohija, krščanska trdnjava v roke sovražnikom. Njegovomi nasledniki je dala Marija sveti škapulir, kak znamenje njene bratovščine in milosti pa obečala, da ogenj peklenski ne bo žgao tistoga, ki bo noso te škapulir, če zdr-

ži čistočo svojega stana. Na denešnji den obhaja sv. Mati cerkev spomin te velike Marijine milosti. Na te lepi Marijin den prikaže svojo prvo sveto mešo naš novomešnik. Posebna milost, ki ga sladko opomina: glej kak rada te ma dobra nebeska mati! bodi njeni sin, bodi Marijin sin.

Dühovnik mora biti Marijin sin i jo ljubiti kak jo je Jezuš lübo v življenji, trpljenji in smrti svojoj. Dober Jezuš, ki v Oltarskom svestvi prebivaš, daj to milost našemi novomešniki i vsem dühovnikom, po nas pa vsem vernikom, da bomo vsi dobra Marijina deca.

Poznate Jezušove lepe reči, štere je svojim vučnikom, dühovnikom povedao pred svojim v vnebohodom. Glasijo se: **Kak je mene poslao Oča, pošlem jaz vas.** (Jan. 20—21). Kak je pa bio Jezuš poslani od Oče? Ka je bilo prvo opravilo njegovo na zemli? Mogoče predga? ali odpüšćanje grehov? ali daritev sv. meše? Ne edno ne drügo, nego to, da je postao Marijin sin. Ve poznate evangelium sv. Lukáča! Ka pravi te? Ka je poslan od Boga angeo Gabriel k Mariji z naročilom, naj ta sprejme Sina Božega za svojega sina i ga imenüje za Jezuša. Od nje je šteo biti poprijeti, od nje je šteo biti rojen, po njej je šteo ohraniti svoje zemelsko življenje v preganjanji Herodovom. Marijin sin je šteo biti skoz celo življenje pa ne samo po teli njeni sin, tüdi po düši je šteo biti njeni sin. Gda ga je zgüblenoga tri dni jočič iskala i z tem iskanjom postala obramba grešnikov, ga je v cerkvi najšla. Pokarala ga je, zakaj njej je napravo to veliko žalost. Pokarala ga je, naj pokaže, da ga je na dobro včila, da njemi je davala düševno življenje tüdi, čeravno je sam bio večno življenje. Zagovoro se je, ka njemi je to zapovedao Oča nebeski, koga mora tüdi bogati kak njo. Šo je pa z njov nato domo v Nazaret i tü kak pravi sv. pismo (Luk. II.) pokoren bio njej. I zdaj pride na den velika skrivnost. Isti evangelium pravi, ka je dete po tom boganji raslo v milosti pred Bogom i lüdmi. Marija je tak včila svojega božega sina na dobro, da je te den za dnevom svetejši postanjüivao, to je, den za dnevom je kazao vsikdar vekšo popolnost, tisti, ki je itak naj-svetejši bio i načiši biti ne mogeo, naj vidimo vsi, ka je Jezuš tüdi düševno življenje šteo meti od Marije, da je v teli i düši šteo biti njeni sin, Marijin sin. Kak je mene poslao Oča, pošlem jaz vas, pravi Jezuš svojim dühovnikom. Oča je pa poslao svojega Sina, naj je Marijin sin. Marijin sin mora biti zato dühovnik, to je njegova prva i najslajša dužnost. Po Mariji mora živeti, po Mariji mora rasti njegovo dühovno življenje. Če gledamo s kervavimi Jezušovimi skuzami oblejano knigo Judaša i njegovih naslednikov, vidimo v njej samo tistih imena, ki neso bili, neso šteli biti Marijini sinovje! I če odpremo knigo življenja,

napunjeno z imeni gorečih duhovnikov, najdemo v njej imena samo tistih, ki so bili Marijini sinovje, ki so življenje svoje duše zajimali pri Mariji. Duhovnik mora živeti. Če ne žive, nemore dati življenja drugim, na koj je pa pozvani. Življenja brez matere pa nega. Jezuš je pravo, ka je zato prišeo, da bi živeli i ka bi to življenje popolno bilo. To je tudi namen i dužnost duhovnikovoga pozvanja i delovanja. Življenje duše to je milost posvečujoča i te povekšanje Gospod vleva iz svojega Srca po Marijinih roka; tu je najde duhovnik indri nindri ne. Vrelo češčenje Marijino, širjenje njene slave po sv. škapuliri, rožnom venci i drugih Marijinih pobožnostih, predvsem pa po nasledovanji njenoga življenja, so vretine, ki naklonijo duhovniki Marijino obrambo i odprejo pa odpreto držijo njeno materno srce i Jezušovo bože Srce. Od Marije pravi kniga Sirahova, gda guči od večne Modrosti »Pri meni je vsa milost življenja, istine, pri meni je vse vüpanje življenja i jakosti.« (Sir. 24, 25.)

Glej dragi novomešnik! Vse, ka potrebüje tvoja duša za življenje, najdeš pri materi Mariji! Na istom mesti sv. Pisma čtemo nadale »pridite k meni vsi, šteri me želete, i nasitite se mojega sadü, moj sad je slajši od medü (26 - 2, 27). Marijin sad je Jezuš, je slajši od najslajše reči na zemli, pri njej ga dobiš. K Jezushi rad hodi a pridi vsikdar po Mariji, vsikdar z Marijov. Če mešüješ, če obiskavleš Najsvetejše ali kakšokoli službo opravlaš v Gospodovih goricaj, vsikdar pridi na delo z Marijov materjov, vrzi en pogled na njeno podobo, ali v srci zdehni njeno ime, ali Jezushi pošepetni: z mamikov sem prišo. Dvojni bo tvoj sad, dvojno bo življenje tvoje duše, kak čtemo v knigi pregovorov: **Vsi njeni domači majo dvojjo oblačilo**« (Pregov. 31, 21). Živeti mora duhovnik, če šče, — kak mora, — življenje deliti ovčicam. Živo bo pa samo te, če ga ne zadobiša dušna smrt: greh, smrtni greh. Sad Marijin, Jezuš, je obramba proti toj dušnoj smrti. Ki jé moje telo, ma življenje v sebi, pravi On. A samo tak, če nas Marija vodi k njemi, kajti ona je najpripravnejša delivka toga krüha življenja. Od nje pravi sv. Düh v knigi Sirahovoj: **»Ki v meni delajo, ne grešijo.**« (30)

Bog bi mogo lepšo nebo i zemlo stvoriti, svetejše matere bože pa poleg svoje vsegamogočnosti ne bi mogeo stvoriti po rečaj sv. Očakov. Ta najsvetejša, najčistejša i najmilejša, najboljša duša naj bo zato duhovnikova mati! Pri njej naj stoji duhovnik kak pri svojoj materi vsaki den, da najde življenje i to popolno življenje za sebe i svoje ovce. Marijin sin biti, pomeni zveličati sebe i svoje ovčice, vse, ki ščejo biti zveličane, kajti po svedočbi svetoga Düha je **»blaženi človek, ki njo posluša i verostüje pri njenih vrataj vsaki den** (Preg 8—34) i ka vsi tisti, ki njo razsvetlüjejo, bodo meli večno življenje« (Sir 24, 31).

Kak je mene poslal Oča, pošlem jaz vas. A Oča je poslal Jezusa, naj njemu je Marija i to samo ona tolažnica na tom sveti v trpljenji. V drugom nikom ne iskao Jezus tolažbe, samo i jedino v Mariji. Njegovi rojaki njemu v obraz mečejo, ka je sin nevolnoga tesača Jožefa; ka je njegova mati navadna ženska i sirota; ka je z Nazareta, odkod nikaj dobroga ne pride. Celo ga dol ščejo vrči z gore domače, kama je šo po tolažbo v tej špotaj? Na mamikine prsi se je naslonio i njej pošepetno, ti si mi zadosta, v tebi vse mam. Na teškoj predgarskoj poti, gde so njemu v oči metali, ka vruga ma i ga šteli kamenjati, ga je ona sprevala i tolažila. Gda je šo v trpljenje, ka nas reši večne nesreče, ga je ona blagoslovila i se za njim podala. Pri groznom vmiranju na križi, gda ga je vse ostavilo, ešče Oča nebeski, ga ne ona — tam je stala pod križom i je svoj vmirajoči pogled vrgeo na svojo drago mamiko zadnjič, da ga potolaži. Pa gda je trbelo iti z toga sveta k Oči domo i ne mela njegova čreda nikoga, ki bi jo vodo i brano, njo je zvalo, naj zbere vkup vernike i je tolaži mesto njega pa pripravi na prihod sv. Duha, tolažnika duš. Štefana, gda je vmirao pod vdarci kamenja za njenoga Jezusa, ga ona tolažila, ka je spregovoro: »Vidim nebo odprto i Jezusa stati na desnici božoj.« Slavli preganjalci je ona sprosila nebesko prikazen i ž njov apostolsko sveto gorečnost. Dragi brat po Kristuši, Marija je tvoja tolažnica. Krize boš meo. Jezus ti je oblubo, ka kak so njega preganjali, bodo tudi vse njegove sluge, tebe zato tudi. Najsvetejše i čistejše tvoje namene bodo obsojali i krivo tolmačili; jokala ti bo duša pod vdarci nezahvalnosti; trgalo se ti bo srce, kda te bo moderni duh za gorečnost pri iskanju bože časti i zveličanja duš sramotio.

A dragi brat, s tem trpljenjem si pravi duhovnik Kristušov i vreden, da ti je Marija tolažnica. Njo je postavio tvoj vučenik za tolažnico, k njoj se obrni i nasloni svojo trpečo dušo na njeno materno srce pa njoj pravi, kak njoj je Jezus pravo: mamika ti si mi zadosta, za tvojo čast, za rešenje duš na tolažbo srci tvojega Sina to vse prenesem. Razjoči se na njenom maternom srce i sprejmi njeno zagotovilo, ka »ki njo najde, življenje najde i zveličanje sprejme od Gospoda.« Povsod, na vsakoj stopnji svoje duhovniške službe, najdeš svojo mater, Marijo, v vsakoj rubriki, v vsakom cerkvenom ravnanju i zakoni. Če razprosteš beli korporal pri oltari, kam bi položio sveto hoštijo, najdeš tam Marijo z plenicama, v štere je zavila svojega Jezuseka pri rojstvu. Tolaži se, poleg tebe je pri mešivanju. Če si oblačiš svojo mešno obleko po predpisih Cerkve, Marija je poleg z suknjov, štero je setkala po navdihavanju sv. Duha svojimi Sinki. Isti sveti Duh navdihava sv. Cerkev, da predpisuje obleko svojim duhovnikom.

Če sedeš v spovednico, na najbolje trdi les sveta, da iščeš tam zgublene ovce, poleg tebe bo stala Mati dobroga pastira, ki je zgubljenoga tri dni z največšev žalostjov, a tudi z največšev potrplivostjo iskala. Bo tudi tebi pomagala. Pa če se približa smrtna vihra tvojim ovčicam, što drugi bi te sprevaljal na toj najvažnejšoj poti k mirajočemi, če ne tista blaga mamika, ki te je po zadnji želji svojega vmirajočega Sina za svojega sina sprejela i štero si ti za mater dobo. Poslušaj duhovnik oporoko Jezusovo! »Jezus se zgledno na mater i na poleg stoječega vučenika, šteroga lübo, pa pravi materi: Žena glej sin tvoj! vučenički pa: glej tvoja mati! (Jan. (9—26—27)).

Janoš je bio duhovnik. Duhovnik je dobo Marijo za mater, da bi po njem, ki je duhovni oča vseh düš, tudi te vse dobile njo za mater. Njo, pod križom stoječo, boš meo za tolažnico pri svojih vmirajočih, njo boš meo za tolažnico pri svojoj smrtnoj posteli. Marijin sin na smrtnoj posteli! Najvekša sreča sveta!

Marijin sin se poslavla z toga sveta i k materi žele domo. Na njeno materno srce nasloni svojo düšo i njej pošepeče, kak njej je pošepetao sv. Alojzij, sv. Berhmans Janoš, sv. Stanislav Kosta, i vsi drugi veliki njeni častilci: mamika k tebi bi rad prišo.« Jezus prle, kak je šo v smrt, je pravo svojim vučnikom, da njim ide mesto pripravlat. Kakše mesto? Ve je pa neba bila že pripravljena! Miso je na svojo mamiko, štero bi pri sebi rad že v nebi vido i kronao; — apoštolje so pa dragi kamni te njene krone. Pri mamiki bi rad v nebi bio, zato je želo mesto pripraviti svojim vučnikom. Pri mamiki želi biti tudi ti duhovnik Jezusov! Bodi na smrtno viro tudi Marijin sin, želi njeno lice viditi, ka boš z njov lepše gledao bože lice.

Marijo pozdravljamo z rečmi svete Cerkve: življenje, sladkost i vüpanje naše. To je Marija duhovniki: življenje düše, tolažba sladka v trpljenji i blaženo vüpanje na smrtnoj posteli za večno plačilo. V te namene je bio poslani Jezus od Oče i je tudi poslan duhovnik, da je Marijin sin.

Dragi brat po Kristuši! To so tiste reči, štere sem ti nameno povedati, z ednim sem je povedao vsem nam. Marija naj ti bo mati. Marijin sin, Marijin duhovnik bodi. Na te način rešiš največ düš i si spraviš največše plačilo. Znam, da iz srca želeš, da bi tvoja draga mati, ki te je rodila, bila zdaj pri tvojoj prvoj svetoj meši. Gda si obiskavao tretji razred gimnazije, si jo zgübo, dobro mater i bridko objokao. Rad bi jo blagoslovo pri prvoj svetoj meši; rad bi njej za telovno življenje ponüdo Jezusa v svetom obhajili, večno življenje. Čütiš, ka ti menka edna roža v venci slavnostnoga denešnjega dneva: menka ti mamika zemelska. A dragi brat, zdigni svoj pogled z očmi vere više i poišči

svojo mamiko, jo najdeš v Mariji. Marija jo bo nadomeščala. Bog jo je zato vzel k sebi, ka bi si ti zvolio Marijo mesto nje za mater. Zvolio si jo i postao si njeni duhovnik. Dvakrat ti duhovnika mati, mati ti je mesto pokojne matere i mati ti je kak duhovnikova mati. Dvojno mater, dvojno lubezen maš v njej. Gda to znaš i se vüpaš, ka je tak, te z potolaženim srcom pošepetni pri spomini za mrtve pri tvojoj prvoj svetoj meši, gda svoj pogled vržeš na ljuboga Jezusa: Jezus, na prošnjo Marije, tvoje mamike, napuni z posebnov radostjov dušo moje pokojne mamike. Novomešnik, prošnja ti bo posluhnjena i tvoja pokojna mati bo neskončno bole potolažena kak če bi tü stala zdaj ob strani ti. Pri spomini živih pa se spomeni z tvojega oče, sester bratov, botrine, rodbine, naše fare, cele katoličanske cerkve i vseh nas duhovnikov posebno pa ešče vseh, ki so iz daleka i blizi prišli k tvojoj svetoj meši i vsem nam sprosi samo to miloščo, da smo vsi Marijini sinovje, i hčeri, da smo vsi dobra Marijina deca.

Zdaj pa stopi k oltari Marijin sin, Kristušov duhovnik, izvrši prvo svojo sveto mešo. Po njej pa živi kak Marijin sin, trpi kak Marijin sin, delaj kak Marijin sin i meri v njenih sladkih naročaj kak njeni sin, kak Marijin sin. Amen.

(Leta 1933. julija 16. so vrednik M. Lista to predgo držali g. Halas Danieli, novomešniki. Objavili smo jo v zahvalni spomin za vnoge lepe spise, z šterimi so g. Halas bogatili Mar. list).

»Katoliška Akcija«.

(Katoličanska delavnost.)

Sv. Oča Pij XI. — Papa Katoliške Akcije.

Sv. Oča Pij XI. so mož velikih misli i nakanenj, mož velkoga dela i činenja. Za glavno nalogo svojega življenja so si vzeli, sveti nazaj spraviti i dati tak zaželjeni mir. To je vsebina njihovoga življenja i nit vsega njihovoga velkega i obširnoga delovanja: »Pax Christi in regno Christi — Mir Kristusov v kraljestvi Kristušovom«. Mir, pravi i istinski boži mir pa bo nastano na sveti, kda bo zavladalo sveti Kristuš, Njegova istina i pravica, Njegova ljubav. Knez, vojvoda mirü, Kristuš Krao, more vladati i kraljivati.

Da bi se to tüdi v istini zgodilo, ka bi se ete svet posveto, izročö i stopo pod zastavo »vojvode mirü«, so leta 1926. vpelali novi svetek Kristuša Krala. I s tem so ves svet opomnili, komi moremo služiti, koga bogati, koga poštvati i ljubiti, po čidoj resnici i zapovedaj živeti, če svet šče najti mir, srečo i zadovolnost. Spuniti se more hymna Kristuša Krala: »Kristus mora kraljivati...« i »Povsod Boga...«

S tem nakanenjom so izdali krščanskimi sveti velke i znamenite svoje okrožnice (apoštolska papova pisma), da bi pokazali sveti i človeštvu pot k prenovljenji i obnovenji v Kristuši. Za prenovljenje krščanske družine i zakonskoga življenja so vodali okrožnice »Casti conubii — Čisti zakoni« (1931). Za bolši odrastek lüstva i narodov okrožnico »O krščanski vzgoji mladine (1929). Za zboljšanje družabnoga (socialnoga) i gospodarskoga reda na sveti »Obnova socialnoga reda« (1932). Vse to je delo za obnovenje i prenovljenje sveta i človečanstva v Kristuši i Njegovom dihi, da v istini žive Vevidni i Nemrtelni Krao večnosti, Kristuš!

Da bi se vse to veliko i imenitno zamišleno delo zvršilo i doprineslo v življenje, so za izvršitev vsega toga nastavili »Katoliško Akcijo — Krščansko delavnost, ali Krščanstvo v dejanji«, vojsko krščanskih mož, dečkov, žen i dekeo, ki bi delali za zmago Kristuša i krščanstva, Ga branili, zagovarjali, širili i vtrdjavali itd. v življenji. Vse lüdi, vse stanove, mlade i stare, imenitne i preproste, prav vse pozavlejo v »Katoliški akciji« za skupno delo krščanstva. Za združenje krščanskih sil i moči v skupnom deli v »Katoliški Akciji« (KA nakraci), to je najvekše i najimenitnejše apoštolsko delo slavnoga namestnika Kristušovoga, Pija XI.

Sv. Oča ščejo i želejo, ka se vse to zasnovano i začrtano delo skem prle v KA začne, spela i dovrši Bogi na diko, sveti i človečanstvi na srečo i mir; zato je tüdi naša krščanska dužnost, ka spoznamo KA i njene apoštolske namene, ka lejko sami pri tom deli pomagamo i delamo. Zato bo Marijin List v naslednjih številkah prinašao i pisao od Katoliške Akcije i to s posebnim talom na naš kraj i za naše razmere.

Za to velko i imenitno apoštolsko delo pa bi se naj vsaki dober krščenik goreče zanimao i pobrigao.

*

Vretine za spoznavanje KA so:

Dr. M. Slavič: Katoliška Akcija (Čas 1928. 9.)

Dr. A. Ušeničnik: Katoliška Akcija. (1928. 9.)

Dr. Ahčin: Kam naj se usmeri KA. (Čas 1930).

Dr. J. Aleksič: Poslanstvo KA (Vzajemnost 1930).

Dr. Hohnjec: Duhovstvo KA. (Bogoslov. vestnik 1933. 32).

J. Kalan: Kvišku zdaj dežela vsa.

F. Kolenc: Bodi apostol.

Ljubljanski in Mariborski škofijski list iz l. 1929.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, naše kralice,

(kak je je sama objavila častitljivoj službenici božoj, Mariji Agredskoj, iz reda sv. Frančiška Asiškoga.)

UVOD.

Priprosta devotka, po svojem rodi neznanje i slabost, po svojih grehaj najnevrednejša od vseh stanov, podala se, da piše od božanskih i nadnaravnih stvaraj. A to se godi v dobi, gda naša mati, sveta Cerkev ma mnogo razboritih vučitelov i možov, pa gda je, kak se vidi, najskrivnejše i najtemnejše od skrivnosti vere že razbristreno. Verjem, da me bodo mnogi držali za šegavo i vetrenjasto osebo. Pa so tudi modri i vučeni i pobožni ljudje, ki ne morejo zapopasti duhovne i nadnaravne poti, po šterih Bog na zvünreden način vodi duše. Takši obremenjuje tem dušam vest pa je vznemirjajo i burkajo. Držijo se nadnaravnoga mišljenja sveta, štero pravi, ka so tiste poti, štere te ne razmi, nesigurne i pogibelne.

Če tej ljudje ščejo prostodušno preiskati nadnaravne zroke, šteri so me prisilili, da pišem od predmetov, šterih vzvišenost daleč presega mojo slabost i podjetnost, zagovori mojo drznost, ka sam tak slepo posluhnhola ponovne zapovedi nebe. No pa ešče bole naj me zagovori predmet, šteroga predelavam v toj božanskoj zgodovini. Te presega vse meje človečega duha tak daleč, da se mora pripisati samo višišemi zroki i zaključiti, da mi je sam boži duh dao misli i istine, štere vsebuje ta zgodovina. Vsa prava deca Cerkve moro dopustiti, da so vsi mrtelni ljudje nesposobni, nevučeni, nemi ka več, poleg navadne, splošne milošče popolnoma nesposobni, da razglašajo skrine tajne i visoke milosti, štere je roka Vsemogočnoga v presvetoj Devici rodila, gda je najvejšo vrednost svojega božanstva položila v njo. I sami nebeski duhovje priznavajo svojo nesposobnost, da govorijo od stvari, štere njihove misli i pojme daleč presegajo. Zatoga volo je življenje toga nebeskoga Feniča* med božimi delami tak sveta i zaprta kniga, da se ne more najti ni na nebi, ni na zemli stvor, ki bi bio vreden, da jo odpre. Samo Vsegamogoči more to včiniti i poleg njega sama vzvišena Kralica.

* Fenič ali Phönix je ftica, od štere so stari Egipčani pripovedavali, da je v starosti zletela v ogenj i z njega vseli kak mlada ftica zletela v novo življenje. Pomeni ta pripovedka od ftice večno mladost. Ar je Marijina duša bila vsikdar v milošči i nigdar v grehi, jo sestra Marija Agredska zove za Feniča, za večno mlado božo ftičico.

Od njenoga Sina zavisi, da te skrivnosti objavi tisti čas i na tisti način, kak se njemi vidi i da za to odebere orodje, štero misli za pripravno. Če bi jaz smela odebirati, bi zebrala najsvetejše i najvučenejše ljudi. Ali odloki Najvišišega so tak daleč od naših misli, kak je nebo od zemle. Nišče jih ne more prerazumeti. On obsega vsa nebesa i deli vse po svojoj pravičnosti. Z nebe ga nišče nemore spraviti. Njegovih poti nemoremo prehoditi. Modrost je samo on. On jo deli po svetih dušaj narodom, pa si je zbira za svoje prijatele i proroke. Gospod zna, zakaj je zvalo mene, najgrše stvorjenje med vsemi, zakaj me je podigno, povabo i prisilo, da pišem življenje njegove presvete Matere naše Kralice i učiteljice. Brez takšega vsemogočega vzroka ne dosegne niden človeči duh te misli i da spuni boži sklep. Priznavajoča svojo nevučenost, svojo slabost za takše podjetje, vendar nesem se mogla tomi pritiski stalno upirati. Znano je, da sam osem let po ustanovitvi mojega samostana, gda sam mela 25 let, imenüvana za prednico. Ne bom ponavljala, koliko žalosti i nemira mi je povzročila ta teška služba, pa kak so me neprestano mučili sumi: sem li tü na pravoj poti? Bom zgübila Bože prijateljstvo, ali se bom radüivala njegovoj milosti? Moja žela je bila, da sem pokorna. Zapovedi davati mi je bilo teško.

Dugo i stalno sem se protivila, nego nesem se mogla rešiti osvedočenja, da je to Boža vola, štero mi je sam naznanjao s ponovnimi svojimi zapovedami, po svojih angelaj i po mojih predstojnikaj. Tej so me vsikdar karali, da se nebeskoj svetlosti duže ne protivim. Zapovedali so mi, naj se več ne tožim, nego sam pali močna. Naj se znebim straha, manjosti i dvojnosti pa se popunoma zročim v Gospodovo volo. Vse mi je nalagalo dužnost, da bogam.

Daj mi roko, Kralica angelska, ti moja vzvišena učiteljica, da bom mogla bogati i proti pokorščini ne grešim. Spuni svoja obećanja, svoje reči i odkrij mi svoje milosti i svojstva, da se spoznavanje tvojega veličanstva i veličine razširi med narode, od pokolenja do pokolenja pride, da se tak od vseh vsikdar bole odičiš. Govori, mogočna Gospa, tvoja dekla te poslušä. Govori i zdigni se, da se tvoja jaka i čüdivita dela, štera je njegova desnica v tvojoj nad vse globokoj poniznosti doprinesla, iz njegovih božanskih rok siplejo v tvoje, a iz tvojih na tvoje pobožne sluge, da ga angelje blagoslavljajo, pravični slavijo, grešniki iščejo, i vsi ravno v teh delaj vidijo vzor najvišiše svetosti i brezgrešne čistoće. Jaz pa naj miloščo tvojega presvetoga Sina mam za nevkanljivo pravilo i svetlo gledalo, da živem pobožno i po pravilaj. To je moja glavna naloga pri napišüvanji tvojega življenja, kak si mi večkrat pravila, skazajoč mi miloščo, da mi pokažeš živi vzor, živo gledalo, z šteroga pomočjov olep-

šam svojo dušo i jo spolnim, da bom mogla biti tvoja hči i zaročnica tvojega presvetoga Sina. Samo za to bom se brigala; zato ne bom pisala, kak vučitelica, nego kak vučenica, ne da bi včila, nego da se včim, zato ka žene v Cerkvi morajo mučati. Kak orodje nebeske Kralice bom objavljala samo tisto, na kaj me bode v svojoj dobroti navčila i mi zapovedala. Vse duše so najmre sposobne, da primejo diha, šteroga ga je obečao njeni Sin dati ljudem vseh stanov i spolov brez izjeme. Priznam, da se lahko vkanim i da nevučena devica lahko napravi pogreško. Ne verjem pa, da bi tisti mogo zabloditi, ki je bogaven i če bi se zgodilo, se zgodi brez moje vole. Zato se predam i podvržem tistim, ki me vodijo i navodilom Cerkve, ar si prizadevam, da vu vseh poteškočaj najdem zagovor njenih služabnikov.

Po Gospodovoj voli i iz pokornosti sem pisala to božo zgodbo že drugoč, ar gda sem prvikrat pisala, bila je toti jako bogata svetlost, v šteroj sem njegove skrivnosti gledala, a moja nesposobnost je pa bila tak velika, da je jezik ne mogeo vse izraziti, niti spretnost pera, niti reči ne bile zadostne, da bi bilo vse jasno. Zatoga volo sem več reči izpustila, a zdaj čutim, da sem pripravnejša i se vupam, da bom z pomočjov novoga znanja, štero sam dobila, te skrivnosti bole znala napisati. Moram pa itak vnogo tistoga, ka se mi razodeva, i ka sem spoznala, izpustiti, ar je nemogoče pri telikajšem nazveščavanji vsako reč povedati. Poleg toga zroka mi je pokazao Gospod ešče ednoga drugoga. Gda sam prvič pisala, jako so me mučile brige zavolo gmotne strani i kak naj vredim to delo. Strah i napadi so bili veliki; burje, štere so me lomile, so bile tak močne, da sem se strašila, naj me nemajo za drzno osebo, ar sam položila roko na tak težko i važno delo, zato sem se pa odločila, da zažgem vse, ka sem napisala. Verjem, da je Gospod dovalo to neznanje, ar se je moja vznemirjena duša ne mogla tak pripraviti, kak je on šteo, da bi bila v stani pisati i njegov navuk v svojo dušo posaditi. To se sme zaključiti iz sledečih dogodkov.

Bilo je na Svečnico. Pristopila sem k svetomi obhajili i se odločila, da te svetek, šteroga sem ednok zaoblube položila, z posebnov zahvalnostjov posvetim zato, da me nevredno Gospod tak počastio i za svojo zaročnico sprejeo. V svojoj duši sem čutila veliko spremembo. Velika svetloba me je obsijala i na mili način krepila, da spoznam Boga, njegovo dobroto, njegovo popolnost, njegove osebnosti i svojo lastno nevalo. Te dogodek je rodio v meni razne sadove. Najprle se je zdignola vsa moja zbranost i moja vola. Zatem sam se čutila vničeno i zavrženo v prepad lastne ničevnosti tak, da je moje bitje bilo vničeno. Nato sem čutila jako občutljivo bolečino i veliko požalivanje zavolo svojih neizmernih grehov, i tüdi trdno volo, da vse po-

pravim i se odpovem vsej ničemurnosti sveta. Gospod se me je smilüvao zavolo mojih bolečin i je pravo: »Bodi močna moja hći i zaročnica. Da ti odpüstim grehe i te očistim od nesnage, ti vzračunam vse svoje neizmerne zaslüge i krv svojo, štero sam za tebe prelejao. Zaželjeno popolnost pa najdeš, če na poti življenja nasledüješ mojo presveto Mater. Napiši ešče ednok njeno življenje, da moreš dodati, ka menka i njeni navuk si vcepi v srce. Prestani dražiti mojo pravičnost i ne bodi nezahvalna za mojo vsmilenost, ar zažigaš, ka si napisala. Boj se, da ti moja roka ne vzeme vkraj svetlosti, štera ti je dana brez tvojega zaslüženja, da te skrivnosti spoznaš i razširiš.«

Nato opazim Mater božo, štera mi pravi: »Hći moja, ti si si ešče ne vtrgnola z dreva življenja moje zgodbe, štero si napisala, prepotrebnega sadü za svojo düšo. Niti do polovine nesi zajela v bistvi, nesi si zadosta skrite mane nabrala i nesi se zadostno spopolnila, da bi Vsegamogoči mogeo v tvojo düšo napisati moje popolnosti. Jaz sama te vsposobim i te okinčim s tistim, ka je potrebno, ka boža dobrota po mojem posredüvanji v tebi šče doprinesiti. Napiši drügoč mojo zgodovino, čeravno ne vživaš pri tom predmeti. Naj te samo bistveno vleče i pri vsem spoznavaj svojo slabost. Ne delaj niti najmenše zapreke proti dotoki milosti bože, štere je Vsegamogoči na mene zavüpao i ne odlašaj sprejeti tisti deo milosti, šteroga je boža vola za tebe odločila. Pazi, da je ne zmenšaš.« Zdaj sem čütila, kak me je Mati smilenosti pokrila z oblekov, štera je bila od snega bole bela i od sunca svetlejša. Opaše me tüdi z dragocnim pasom i pravi: »To je delež moje čistosti, štero ti dovoljavam.« Gda me pa z drügim nakitom olepša, dodene: »Prizadevaj si, da me verno i skrbno nasledüješ i da postaneš najpopolnejša hčerka. Blagoslavljam Te, da v mojem imeni pod mojim vodstvom i z mojov pomočjov pišeš drügoč moje življenje!«

(Dale.)

Krščanski zakon.

STARIŠOM.

Med vsemi stani je najvažnejši zakonski stan, ar on je pozvani, ka človeči rod razmnoži, gordrž i ga vzgaja. Ka je hrana za posameznoga človeka, to je zakon za človeči rod. Ravnozato pa, ar je zakonski stan po božoj naredbi tak važen za sv. Cerkev, kak tüdi za državo, je potreben posebnoga vodstva, potrebüje mnogo navuka, tanačov, opominov, da stariši sami sveto živijo i svojo zakonsko nalogo i pozvanje dobro zvršijo, svojo deco dobro i lepo vzgajajo.

Svet se obrača po krščanskoj družini i takši bo svet, kakša bo družina. Če bodo družine i družinsko življenje i vzgoja krščanska, bo svet postao krščanski, če bodo pa družine brezbožne i njihovo življenje posvetno, bo svet ravnotakši. »Po drevi spoznate sad ...« pravi Gospod. Ali bo svet dober, ali lagoji, je pa naš hasek ali naš kvar. Vsi čütimo blagoslov, kak vsi tüdi prekletstvo sveta. Zato pa nam more mnogo biti na tom, ka do naše družine zdrave, dobre i poštene, ka bodo naša deca Bogi na diko i ljudem na hasek. Zato pa, krščanski stariši, vaši zakoni naj ostanejo krščanski, čisti i verni, svete zibelke nedužne dece, vaše družine naj ostanejo bogaboječe in pobožne, poštene i pravične! Zato želemo v vsakom listi posvetiti nikelko rendic za vas i vaše potrebe ...

Govorili bomo v I. deli od krščanskoga zakona i II. tali od krščanske vzgoje. Pri tom imamo pred očmi dve zadnjivi okrožnici sv. Oče: »O krščanskem zakoni« i pa »Krščanska vzgoja mladine.«

I.

KRŠČANSKI ZAKON.

1.

Ustanovitev, bistvo, namen.

»Bog je ljubez« (Jan. I. 4. 16.) piše sv. Janoš apoštol, i vse bože delo nosi pečat bože ljubavi.

Znotrašnje bože življenje je življenje ljubavi, zvušnešnje njegovo delo pa je ponovno samo izžarevanje njegove večne ljubezni.

To delo ljubavi se nam posebno razodeva v načini, kak je določo človeči rod gordržati i razmnožavati. On bi lejko vse ljudi stvoro s svojimi rokami, kak je to včino z prvima dvema. Poleg toga ešče njemi ostane vsikdar sto i sto drüghih možnosti, kak bi lejko človeči rod gor.držao i pomnožavao. Ali Njegov boži načrt je, ka ves človeški rod izhaja od dveh, Adama in Eve. Zato, ar šče na celoj črti skoz spraviti nit večne bože ljubavi, ar šče v vsako svoje delo vtisnoti pečat ljubezni ...

Stvoro je moža i ženo. V nerazdružljivo zvezo jiva zvezao z večno ljubavjov. »I zavolo toga odstavi svojega očo i se drži svojega moža i bota dva v ednom teli.« Gen. 2. 24. Iz te sv. zaveze se bo zidala človeška družina, iz nje se bo človeči rod povnožavao i gor.držo. Če Bog nebi šteo toga plana, teda bi od več bilo stvorjenje Adama i Eve, moža i žene ... I če nebi bilo toga, nebi bilo družine, ne oče, ne matere, ne brata, ne sestre, ne rod-bine i ne naroda ... Kelko svetih odnošajov, kelko ljubavi, kelko

sreče, pomoči itd. izvira iz te svete zveze. To je pečat ljubavi v sv. zakonskoj zvezi moža i žene. Če bi nas Bog posamezno stvorio, bi stali eden poleg drugoga, brez lübezni, brez človečanstva, brez vsakoga čüstva kak kamen ob kamni na sredi ceste.

»Bog pa je lübezen.« I zato je »Stvorio človeka po svojoj podobi i sličnosti; v moža i ženo jiva stvorio!« (Gen. 1. 27.)

»I Bog jiva je blagoslovo i pravo: Rastita i množita se i posedita zemlo.« Gen. 1. 28.

To je začetek, postavitev sv. zakona, njegovo jedro, bistvo i namen, kak nam ga najstarejša svedočanstva pokažejo na prvih listaj sv. Pisma.

Ustanovitev.

Začetnik sv. zakona i zakonske zveze je Bog sam i to te, kda je zamislo i kda je stvorio človeka: »v moža i v ženo jiva stvorio«. Bog je nastavo sv. zakon, on je določo njegovo bistvo, mož i žena ga skleneta. On je določo njegov namen i nalogo: »Rastita i množita se...« Sv. zakon je v celoti bože delo.

Jezuš Kristuš je to sv. zvezo dopuno i jo je povzdigno v svestvo. To povišanje sv. zakona je pa čisto bože delo, brez kakše človeče primesi.

V zvezi sv. zakona je človek samo teliko vdeležen, kelko sv. zakon sklene ali ne, to je njegovo delo. Ali sklene sv. zakon s tov ali onov peršonov, to je človeča vola. Telko je dopüsto Bog človeki soodeležbe pri sv. zakoni, ar je ne šteo prikrajšati njegovo slobodno volo. Ovak pa je zakon v celoti nad človekom i nezavisen od človeka, čeravno je dani za človeka.

Če je zakon v celoti bože delo, s toga sledi, ka ma Bog vse pravice nad njim. On določa bistvo zakonske zveze, on njegov namen, on davle zakone i prepovedi za zakonsko življenje... I zakon je ne prepüščen kakšemi medsebojnimi dogovori, pogodbi med zakonskimi samimi. Bog ravna i zapovedava svojim delom. Što pa to bože delo na sebe vzeme, mora vzeti ga tak, kak ga je Bog nastavo.

Bistvo.

Zakon je pogodba moža i žene, za dosego tistih namenov, za štere je Bog določo i odredo zakon. Ali če je zakon istinska pogodba, je to ne kakši posvetni kontrakt, kak kakša küpna ali prodajna pogodba. Ar zakonska pogodba je:

a) Verska pogodba. Namen zakona je sveti, zato je od nika sveta sküпно prepričanje človečanstva, ka je zakon sveta reč. I ravno zato nosi na sebi pečat svestva, sakramenta.

b) V zakonskoj pogodbi se ne pogajamo za kakšo zemelsko

reč, nego predmet te pogodbe je človek sam, ki se daruje za življenje drugoga.

c) Pogodbene pogoje si ne določata sama, mož i žena, nego zakonske pogoje je že vse določo Bog, ki je sveti zakon nastavo. Sama si ne moreta nikaj dodati i nikaj odvzeti, zvün toga, ka zakon ščeta sama sklenoti med sehom.

d) Zakon ima mnoge posledice, šterih niedna svetska pogodba nema. Np. Rod...

e) Ravno zato, ar je zakon verska, svestvena, sakramentalna pogodba, spada v cerkveni delokrog i se more skleniti pred Cerkvov na od Cerkve predpisani način.

Namen.

Namen, za šteroga je Bog nastavo sv. zakonsko zvezo med možom i ženov, je, ka bi se človeči rod ohranjeval i razmnoževal. To je šteo Bog i to šče ešče dnes den. Večno veljavna je njegova zapoved, z šterov določa prvomi pari namen i nalogo zakona: »Rastita i množita se...« To je bilo, je, in bo, i ga nikša človeška postava nemre i ne sme spremeniti brez krivde!

Če je to namen zakona, majo starši pravico i dužnost te namen iskati, zvršavati i ga doseči po voli božoj. Zato piše sv. apoštol Paveo: »Ščem, ka se mlajše možijo (ženijo) i deco rodijo i gospodinjajo...« I. Tim, 5. 14. Sv. Oča Pij XI. pišejo: »Starši morejo dete sprejeti z ljubavjoj...« To se pravi, dete morejo tak sprejeti, ka je pali rojen človek, ki bo Boga večno hvalo i dičo, ljubomi Bogi služo i se zveličao. Kakše delo je to za Boga i kakša dobrota je za dete, ki so njemi stariši dali življenje! Zato pravi Kristuš sam: »Žena, kda porodi dete, ne misli več na bridkost od veselja, ka je človek rojen.« Jan. 16.

Ima pa zakonska zveza še postranske namene: ti so medsebojna pomoč, dopunitiv človeče nature, okrotitev grešnoga poželenja na dostojen način itd. Bog sam pravi zavolo toga: »Človeki je ne dobro samomi bití... vstvorimo njemi spodobno pomočnico.« Je to istina, ali postranski nameni ne smejo nikdar spodrinoti glavnoga namena. To je, ka bi što zato šo v zakon, ka bi najšeo pomoč itd. Glavni namen je vsikdar prvi i tak je potreben, ka se brez glavnoga namena sv. zakona niti zakon nemre sklenoti.

Tak je Bog zamislo i določo zakonsko zvezo med možom i ženov! Što šče to zakonsko zvezo na sebe vzeti, jo more vzeti tak, kak jo je Bog nastavo i ne inači. Dnes den bi pa svet rad tildi iz te svete reči napravo vse kaj drugo, kak je to Bog določo. Mi pa se moramo ravnati po Bogi i njegovej naredbi, ne pa po tolmačenji sveta.

Svečnica.

Svečnica je zadnji svetek v božičnoj dobi. Te svetek je že prehod od Božiča k Vüzmi. Jezusa vidimo šče kak Dete, ki ga drži Marija na rokaj, nego prinesla ga je že za žrtev (aldov).

Te svetek obhajamo štirideseti den po Božiči. Cerkev ga tak označi: »Dnes je preblašena Devica Marija Dete Jezusa v cerkvi prikazala i Simeon, navdehnjeni od sv. Düha ga je vzeo v naročje i hvalo Boga.« Svečnica je na prvom mesti Gospodov svetek, na drugom pa Marijin. Božič, Razglašenje i Svečnica so poglavitni svetki v zimskom časi. Na vse te svetke ma velki pomen svetlost. Ob Božiči je »posvetila svetlost v tmico i malo jih je, ki so jo sprijeli« (k jaslicam so prišli poleg Matere bože i sv. Jožefa samo pasterje). Ob Razglašenji gori svetlost nad Jeruzalemom (to je nad Cerkvijov) i poganski svet beži iz kmice v razsvetleno mesto (to je v katoličansko Mater-cerkve). Dnes, na Svečnico, pa je svetlost v naših rokaj: nosimo goreče sveče pri procesiji i pri meši. Ob Razglašenji pravi Cerkev, da je prišeo Bog kak mladoženec po svojo zaročnico Cerkev, dnes pa ide Cerkev z gorečimi svečami Mladoženci nasproti.

Prva poglavitna miseo svetka je: srečanje z Gospodom. Človečanstvo sreča Boga v cerkvi, kak molijo dühovniki: »Glej, k svojemi svetomi templi prihaja Vladar i Gospod, idi, Sion, z veseljom i radostjov svojemi Bogi proti.« Posredovalec srečanja Boga s človeštvom je Simeon, ki pravi: »Zdaj odpüščaš, Gospod, svojega slugo po tvojoj reči v miri, ar so moje oči videle zveličanje, ki si ga pripravo pred licom vseh narodov: svetlost v razsvetljenje poganov i diko Izraela, svojega lüdstva.«

Drüga važna miseo svetka je svetlost. Svetlost pomeni Kristuša i bože življenje v naših düšaj. Te pomen svetlosti je Cerkev prevzela od starčeka Simeona, ki je pravo: Svetlost v razsvetljenje poganov« (naimre Jezuš Kristuš). Zato cerkev ravno dnes blagoslavla sveče za bogoslüzne potrebe i za domačo rabo vernikov: ob viheri, i kda se deli doma sv. obhajilo. Lepi je pomen svetlosti. Kristuša pomenijo: sveče na oltari, večni posvet pred tabernakulom i vüzemska sveča. Bože življenje v nas pomeni goreča sveča: pri krsti, prvom sv. obhajili, pri vmirajočem. Blagoslovljeno svečo dobimo iz rok dühovnika. To pomeni, da nam Cerkev da Kristuša i bože življenje. V procesiji nosimo sveče: tak moramo v svojem življenji v sebi nositi Kristuša. V procesiji pridemo nazaj v cerkev, ki je predpoda nebes. Vsa procesija z gorečimi svečami nam pravi: mi potüjemo v tom življenji s Kristušom v nebesa.

Sveta meša. Pri vsakoj svetoj meši je dvojno srečanje. V »Pripravi« se srečata: človeška reč (prošnja) z božov (berilo,

evangelij). V »Daritvenom deli« srečamo človeči krüh i boži krüh. Berilo pravi od proroküvanja Malakije, da bo Kristuš prikazan v cerkvi, v evangeliji pa čüjemo, da se je to spunilo. Šče bole se spuni ta prorokba pri spreobrnjenji: kda pride Kristuš zaistino na oltar. Pri obhajili smo spodobni Simeoni: on je sprijao Boga v naročje, mi pa v srce.

(Po Parschi).

Pepeo.

Na robi loga raste lepa roža. Kak lepi i zaokroženi so njeni listi. Nežno a trdno je njeno steblo. Vidi se, kak da bi bio njeni cvet izrezani iz svile i takšo modrino ma kak dragoceni kamen. Ž njov napunjava ves zrak okoli sebe. Pa bi prišeo što mimo te lepe rože, vtrgno jo, nato bi se je navolo in jo vrgeo v ogen. Malo hipov i lepa roža bi postala kúpček pepela.

Ka je napravo ogen v par hipih, to dela čas vsikadr z vsem, ka žive. Z lepov lilijov, z ščipkom, z mogočnim hrastom. To dela z lehkim metekom kak z friškov lastvicov; z malov vevericov i z žmetnim živinčetom. Vsikdar je isto, čiravno se zgodi pomali ali hitro; čiravno je rana ali beteg, ogen ali lakota ali kašte: ednok postane iz vsega cvetečega življenja — **pepeo**.

Tak je tüdi z nami: kak nas strosi zima, či pogledamo v odpreti grob i vidimo poleg nikelko čont ešče par prgišč pepela: »Misli na to človek: prah si in v prah se povrneš!«

Pepeo pomeni minlivost. Našo minlivost, ne drugih. Našo; **mojo!** Napovedavle mi moj konec, gda mi dühovnik na pepelnico, s pepelom nigda zelenih vejkie, zaznamenüje čelo s križom:

»Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!« To je: »Spomni se človek, da si prah i prah bodeš!«

Vse postane pepeo. Moja hiša, moj gvant, moje pohištvo i penezi, njive, travniki i log. Pes, ki me spreva ja i živinče v štali. Roka, z šterov delamo i oko z šterim gledam i vse moje telo. Lüdje, štere sam lübo i lüdje, štere sam sovražo pa lüdje šterih sam se bojao. Vse, ka se mi je vidilo velko na sveti i vse ka je bilo malo; vse ka je bilo lepo i vse ka je bilo zaničevanja vredno, vse je pepeo, vse...

Sveti Jožef, rešiteo našega Boga.

Kak čüdna trditev, pa vendar istinska. Bog je toti vsemogočen i neskončno močen, vendar šče bežati pred Herodom. Zakaj? Naj tüdi mi bežimo. Herod pomeni greh, smrten greh. Moram bežati pred njim, če se ščem zveličati. Beži pa Jezuš

z svetim Jožefom. Tomi je dana zapoved, kak nam pravi sv. Pismo, naj vzeme Dete i mater njegovo pa beži v Egipt. K sv. Jožefi nas pošila tak sam Bog, naj si sprosimo njegove pomoči pri bežanji pred Herodom, pred smrtnim grehom. Na njegov god i osem dni po njem, naj bo zato naša molitev sledeča: Sveti Jožef, reši me smrtnoga greha, kak si rešo Jezusa, Boga, iz Herodove roke. V te namen ti darujem Jezušovo Srce, skrito pod belov hoštijov i zmolim edno Zdravamarijo.

Sveťa Bernardka Soubirous.

Lani 8. dec. so sv. Oča proglasili blaženo Bernardko Soubirous za svetnico. Med svetnicami že lahko častimo malo služabnico božo, štero si je Marija izvolila, da njoj nakloni posebno milost i veselje že na toj zemli.

Bog nam vsikdar kaže svojo vsemogočnost i svojo lübezen, posebno nam rad deli milosti po našoj nebeskoj Materi, ki je puna milosti, kak njoj je že pravo angel Gabriel. Vsako stoletje ima svoje svetnike. Največ je med njimi takših, ki so častilci Marijini. Po Mariji dobimo največ milosti.

Da bi mogla deliti kak dobra mati svojim zemelskim otrokom dobrote, si je Marija izebrala poseben kraj, slavni Lurd, kama je že nešteto romarov poromalo, gde se je ozdravelo premmogo neozdravljivih betežnikov.

Bilo je 11. febr. 1858. leta. Mala preprosta štirinajst letna kmečka deklica iz siromaške rodbine je naberala drva v logi pri maloju vodi Gavi. Začüla je šümenje, kak će bi zapihao veter. Zaglednola se je gor, pa drevje se je ne gibalo, vse je bilo mirno. Za nekaj časa je začüla drugoč šümenje, čüдно se njej je vidilo, malo strah jo je gratalo. Zdignola je obraz i nenadoma zaglednola vsa prestrašena prelepo gospo nad rožnim grmom na svetlom oblaki. Na njenoi nogi je blestela prelepa roža. To je bila prva prikazen.

Marija se njoj je prikazala šče sedemnajstkrat. Mala Bernardka je vsakokrat hrepeneče čakala na tisti trenotek, šteroga njoj je lepa gospa obečala, da se njoj znova prikaže. Tüdi drugi so hodili z malov Bernardkov k pečini, gde se njoj je Marija prikazüvala, pa nišče ne vido prikazni. Svetne i cerkvene oblasti so spitavale Bernardko o njenih prikaznih. Bernardka je z veseljom i spoštüvanjom pripovedavala, pa ne so njoj vervali, nego so njoj prepovedali hoditi k votlini. Pa sila, ki je vlekla Bernardko k lepoj gospej, je bila močnejša.

25. marca šče tistoga leta je prikazen na pitanje, što je, Bernardki povedala: Jaz sam Nevtepeno Poprijetje. 16. julija se njoj je zadnjikrat prikazala i njoj obečala, da jo osreči na drugom sveti.

Bernardka je do dvajstoga leta starosti ostala doma, nato šla v samostan v Nevers. Njena naloga med svetom je bila dovršena. Vsi sovražniki katoličanske vere, ki so se včasi v začetki zdignoli proti Bernardki, so ne mogli nikaj opraviti. Na kraji prikazivanja je začno izvirati stüdenček, ki je postano sčasoma vekši. Že na jezere betežnikov, ki so se skopali v tom stüdenci, je bilo čüdežno ozdravljenih. Lüdje so vervali v prikazni i so začnoli častiti Lursko Marijo.

Bernardka je šče 13 let živela tiho, skrito samostansko življenje. Z vernim i skrbnim opravljanjom svojih dužnosti se je pripravljala na odhod k svojoj nebeskoj Materi. Prizadevala si je, da postane popolnejša i da s popolnostjov zabriše na sebi posledice poprijetoga greha, da živi sveto i čisto življenje. To se njoj je tüdi posrečilo.

Bernardka je ne bila posebno nadarjena, ne je mela posebnih darov, a njena vola i hrepenenje, da se po smrti pridružii prelepoj Gospej, ki jo je že na zemli vidila, njoj je davalo moč za sveto življenje.

Ob svojoj smrti je šče ednok potrdila vse, ka je vidla pred 20 leti. Boža svetnica je vmrla 12. dec. 1878.

Leta so minevala, v Lurdi je Bog delio na Marijino priprošnjo čüdežna ozdravljenja premnogim betežnikom, nešteti lüdje so v lurškoj votlini zadobili svoj düšni mir, neštetilne množice romarov ne samo iz cele Francije nego s celoga sveta so hodili v Lurd.

Bernardka, ki je sveti razodela novi stüdenec Marijinih milosti, je ne ostala pozabljena. Preiskovali so njeno življenje i našli njeno svetost, ki jo je Bog potrdio s čüdežom. 25. jun. 1925. jo je sv. Cerkev proglasila za blaženo, že za osem let, to je lani, pa za svetnico.

Življenje svete Bernardke nam potrjuje, da Bog ne zbira svoje izvolene med mogočnimi, nego lübi ponizne i male.

Sveta Bernardka naj bo naša priprošnica pri Bogi v nebesaj. Priporočimo njoj naše izseljence i delavce, ki si v tujini služijo krüh. Največ jih ide v Francijo, gde je ta svetnica živela, i idejo na kmečko delo, tüdi sv. Bernardka je bila kmečkoga roda. Sv. Bernardka i Lurska Mati boža naj varjeta vse naše delavce v tujini!

Sveta Bernardka Soubirous.

Svetomir:

Bernardki svetoj!

Nebesa velko so
ti milost dala,
vsa presrečna ti
Bernardka mala.

Ti vidla že na
grešnoj zemli toj
Gospo nebesko
v lépoti si vsoj.

Poslušala si
njeni mili glas,
prelepi vidla
njeni si obraz.

Šče blaženejša,
srečnejša si zdaj,
da Devico krasno
gledaš vekomaj,

Deklička sveta,
srečna vsa si ti,
ar sama boža
Mati s teov guči.

Prosim te, da ti, med
zvoljene prišteta,
moliš za mené,
Bernardka sveta.

Trpljenje Gospodovo moje veselje.

Dober Jezuš, neskončno dosta si trpo pa tužno i bridko si vmirao za mene. Z veseljom se ti skažem zahvalnoga.

Veselim se, da si ti pretrpo mesto mene peklenske muke, mene pa rešo njih. Veselim se, da je tvoje telo bilo razbičano, naj moje bo vekomaj-odičeno. Veselim se, da si bio ves blaten i vtepen na obleki i zamazan v obrazi, da se bo moja obleka lesketala v nebi v večnoj slavi i moj odičen obraz gledo tvoje bože lice. Veselim se, da so te pribili na križ, ar je s tem pribita moja poželivost na drevo obvladanja. Veselim se, da si bio lačen i žejen, ar sem jaz po tvojim glađi i tvojoj žeji dobo krüh angel-ski v svetom obhajili. Veselim se, ka je tvoja sladka, deviška Mamika pod križom stala i pretrpela pri tvojem vmiranji naj-vekše martnrništvo, ar je s tem postala moja draga mamika, ki me pripela k Tebi v tvoje kraljestvo. Veselim se, da so te na križi visečega i vmirajočega sramotili, s tem si spravo svojemi sineki največki kinč potrplivosti, gda njemi hűdobni svet jemle poštenje. Veselim se, da si desnoga razbojnika pomilostio, svojo pomilostitev vidim v njem. Veselim se, da si Oči nebeskomi zroč svojo dűšo; navčo si nas vmirati. Veselim se, da si prestano živeti; s tem se je začelo naše dűševno življenje. Veselim se, da si se skrio v temni grob; odičo si ž njim našega i njemi mir pri-neso. Veselim se, o sladki Gospod, tvojemi trpljenji i tvojoj smrti, ar si Ti postao s tem naš Odrešenik.

Ceplena Marja.

Tak zove naš narod svetek Marijinoga oznanenja, šteroga svetimo marca 25. Zavolo velkoga tjedna se z cvetne nedele letos prenese te lepi svetek na 9. aprila. Marija je dobila pozdrav od samoga Boga. Tak pravi najmre evangelium, da je angeo Gabriel od »Boga« bio poslani. Bog je počastio Marijo najbole, gda si jo je za mater zvolo, gda njej je kak svojoj materi dao najvekšo milost sveta: brezmadežnost, nevtepenost. Ona greha nikdar ne mela na duši, nego vsikdar tisto nepregledno višino jakosti i čednosti kak je dober Bog želo od nje.

Ceplena Marja! Kak dosta pomeni te izraz! Bog se vcepi v človečo naravo po Devici Mariji! Človeča natura se vcepi v božo osebo, Marijin sin postane i ostane Bog! Naše duše se tudi morajo vcepiti. A pri ceplenji se vsikdar stara vejka odreče i se mlado cepje dene na njeno mesto. Odreži dušica ti tudi staro vejko navajenoga greha i daj se vcepiti. Tü je velka spoved, vüzemska spoved, odreži pri njej staro vejko, stare grehe i vcepi se v novo življenje. Marija ti bo pomagala do popolne zmage, zavüpaj na njo i prosi jo pomoči.

Sveto pismo.

Izaiášovo prorokiüvanje.

5. Kam bi vas ešče vdaro, gda greh na greh nakladate? Cela glava je betěžna, celo srce je bridko.

6. Od podplati do temena nikaj ne zdravo na njem, rana i krasta i otečeni mozolje so ne obvezani, z vraštvom ne zdravleni, z oljom ne otišani.

7. Vaša dežela je püstina, vaša mesta so z ognjom požgana, pokrajino vam tñjinci pred vašimi očmi ropajo i je püsta tak, da bi jo sovražnik pokončao.

8. I sionska hči je zapüšćena kak žuti list v gorica, kak koliba v ogurćnih gređaj i kak varoš porüšeni.

9. Če bi vam Gospod vojskinih trum ne püsto pokolenja, bi bili kak Sodoma i spodobni bi bili Gomori.

10. Poslüšajte Gospodove reči sodömski poglavarje, primite z vühami zakon našega Boga, vi, gomorsko lüdstvo.

11. Čemi mi je toliko vaših darov?, pravi Gospod. Navolo sam se jih. Za žgavne daritve ovnov i za mast debele živine i za krv telet, agnjecov i kozlov ne maram.

12. Gdā pridite pred moje lice, što terja te reči z vaših rok, da hodite po mojih trncaj?

Razlaga.

Do dna srca segajo vsakomi te reči, ki lübi Boga. Od voditelov naroda do najzadnjšega je bilo vse pokvarjeno, je vse zapüstito Boga i slüžilo grehi. V cerkev so šče hodili, a Bog njim naznanja, da ne mara za njihove daritve, ar so zamazane po grehi. Sionska hči, to je glavno mesto Jeružalem je zapüščno, kak po bratvi listje v gorica, štero več nišče ne pogledne. Grozovita slika grešne düše, štero Bog zapüsti i prepüsti njenim sovražnikom, hüdobnomi dühi, grešnomi poželenji i pokvarjenomi sveti, šteri vničijo v njej vse, vso lepoto i vso dobroto, ki njej je Bog podelo z miloščov posvečüjčov.

Zakaj Vam damo z Marijin. listom, dragi naročniki, tüdi Marijikin Ograček?

Letos smo združili za vse naročnike Marijinoga lista Marijin list i Marijikin Ograček. Za inozemstvo je to vsikdar tak bilo, da je vsaki naročnik dobo z Marijinim listom tüdi Ograček. Inači nam je ne bilo mogoče priti do mladine naše, raztepene po celom sveti.

I naša mladina doma ne v nevarnosti? Je naša deca angel-ska? So naši dečki vsi čisti, verni, pobožni, goreči kristjani? So naše dekle device, rože dišeče? Ste čteli statistiko v Novinaj? Vsako štirinajseto dete je bilo l. 1932. v Slovenskoj Krajini nezakonsko. Pa indri je ravnotak, če ne še slabše. Mladi hüdodelniki, ki so še daleč do punoletnosti, pridejo den za dnem v roke oblasti i se vlačijo pred sodnije. Mogoče za dobra dela? Kradnejo, bijejo, kolejo se, pijančüjajo, nečistüjajo i pokvarjajo okoli sebe vse, kak so sami pokvarjeni. Z lehkotov preštete po faraj mladino obojega spola, od štere smeš trditi, da žive, kak Bog zapovedava. Smemo mi dühovniki to püstino düševno z zaprtimi očmi gledati, ki smo samo zato posvečeni, da düše rešavamo? Ne smemo i tüdi ne včinimo toga. Zato smo se pa odločili, da izdamo z Marijinim listom Marijikin Ograček, list za mladino, da ž njim rešimo, ka se pač da rešiti. Mi ščemo rešiti. Ti stariš si pa dužen rešiti. Bog ti je zato dao deco, da jo rešiš za Boga. Od njihovoga rešenja zavisi tüdi tvoje rešenje. Pri sodbi bo dober, Vsmileni Bog, a pravičen sodnik v prvoy vrsti pitao po tistih düšaj, štere ti je zavüpao.

I če jih ne boš mogo pokazati, služiš za to mogoče plačo? Strašna kaštiga te čaka.

Naj vam, dragi starši, olejšamo odgovornost pred Bogom i pomagamo odgojiti vašo deco za Boga, smo združili z Marijinim listom Marijikin Ograček, naj si ma mladina vsaki mesec nekaj poštenoga v roke vzeti i se ravnati po pravoj poti življenja. Vam je žao za to? Vam ne povoli, ka vam ščemo krv vaše krvi, telo vašega tela osrečiti i vam na stare dni spraviti pomoč, za večnost pa mirno smrt i lahko odgovornost pred sodom božim?! I za vse to štiri dinare dati svojoj deci ne bi voščili?

Pa Marijikinoga Ogračeka ne plačate vi starišje, vi naročniki. Plača ga mladina sama. Dečko teliko menje skadi, dekla si teliko pri kupili obleke prihrani, dete si ne kupi cukra. Mladina si mora prišparati te 4 dinare. To je namen, da za svojo dušo se navči mladina žrtvovati, se zatajiti. Mladini, svojoj deci i drugim vcepi, stariš, te navuke v srce, ka si za svojo dušo more pritrpati, se mora zatajiti. Ki toga ne razmi, je daleč od poti zveličanja. Pa ti nemaš dece, nemaš mladine okoli sebe. Vredi. Maš pa gotovo v vrodi mladino, botrino i poznanstvo siromaškejšo. Vošči toj listek, daruj za njihove duše 4 Din letno. Te duše so tak drage pred Bogom, kak duše tvoje lastne dece, če bi jo mela, dragiva zakonskiva.

Jezuš je pravo »Siromake te vsikdar imeli.« So siromaška deca, dvakrat zapuščena. Nemajo staršov, nemajo vrednosti. Naj se ti smilijo. Jezuš je pravo: »Ka tomi najmenšemi svojem brati včinite, meni ste včinioli.« Smilujte se sirot. Voščite njim letno 4 Dinare. Če nega vu našoj fari i vesi sirot, so nebrojne po drugih krajaj. Smilujte se i kupite njim Marijikin Ograček, Bog vam plača, njegovoj dečici ste pomogli.

Mi vam damo brezplačno Kalendar, šteroga cena je 10 Din i ešče letos istotak brezplačno zadnji snopič »Priprava na srečno smrt«, ki stane s poštninov 3 Din. Vi pa plačate vsega skup 16 Din. Tak Vam Marijin list pride na 2 Din letno, Marijikin Ograček pa 1 Din. Povejte, odkrito povejte, je to ne velika dobrota od naše strani. Preštimate jo.

Glavni zrok, zakaj želemo, naj sprejmete Marijikin Ograček i iščete za njega med mladinov naročnike, je pa te, da vam ščemo spraviti veliko nebesko plačo. Dozdaj smo samo mi širili Marijino čast, mi predgali, mi spovedavali, mi duhovniki. Ali odsehmao morete nam duhovnikom pomagati tudi vi verniki. To zahtevajo sv. Oča, Kristušov namestnik. Zato priporočajo tak goreče Katoliško akcijo ali Katoličansko delavnost. Širite zato bože kralstvo med mladinov, dragi naročniki, pomagajte

nam jo rešiti i rešili ste sebe, odičili ste sebe, povekšali ste svojo nebesko slavo.

Keliko Marijinih listov tiskamo, teliko bomo tudi Ogračkov, naj se mladina reši. Pomagajte nam jo rešiti, jo spovedavati, jo gostokrat k obhajili pripelati i svet se bo spremeneno v raj. Sredstvo za to je dober mladinski list, ki dava duhovno življenje. Takši je i takši naj bo vsikdar Marijikin Ograček. Pripomnimo, da ga damo brezplačno vsakomi naročniki te, kda bomo meli 20 jezero naročnikov za Marijin list.

Naše občinske sirote.

Slovenska Krajina je bogata v siromakaj. Znamo, ka je zdaj po celom sveti dosta pomenkanja, nego naš kraj je tudi bogat bio v siromakaj, gda po sveti ne bilo pomenkanja. Male so naše kuče i mali ograček je obimle. Večina naših hišic je spodobna k tistoj prostoj hišici v Nazareti, v šteroj je Bog preživo svoje zemelsko življenje v krogi svete Družine. Naše hižičke so pa mele z nazaretskov hiši poleg velikosti tudi drugo spodobnost. Mele so duha sv. Družine. Bile so skromne, proste, mirne. Zaistino Bog je prebivao v njih.

Viher svetovne bojne je po celom sveti raztroso semen greha, mržnje, sovraštva, nezadovolstva. Nekaj toga semena se je sklilo tudi v gredaj naših hišic. Zahteve so postale vekše i v hrani i v obleki i v celom načini življenja. Zadovolnost se je odselila, zadovolnost z malim i prostim, i priselila se je mesto nje trdosrčnost. Negda je naš z malim zadovolen človek meo vsikdar višešnji krajcar za siromake, dnesden ga nema, čeravno leži na penezaj. Hvala Bogi, ne je to slika cele Slovenske Krajine, nego je vendar slika tiste rastline, ki se je po boji prijala i rasla gde bole, gde menje vu v nogih gredaj naših skromnih domov. Istina, v velikom broji se ešče zmerom sunčijo gredice naših skromnih domov, v šterih seme bojnoga vihera je ne moglo pognati korenja. Te hišice majo ešče zmerom tisto smileno srce do siromakov, kak so je prle mele, pa šče bole na steže se odpira, ar vidi vekšo nevelo, kak je negda bila, pri svojem bližnjem. A te skromne, smilene hišice so obdane od v nogih takših, v šterih je mrtva smilenost do trpečega bližnjega, i v šterih se je mesto nje vkornila trdosrčnost z jedinov željov: uživati. Če bližnji prejde poleg teh trdosrčnih domov od glada, zmrzne od zime, ga stvarci pojejo, psi raztrgajo, ka to njega briga, ki nema srca, naj on ma samo za piti, kaditi, za teje i žganico, za šimi obūteo i svioni reklin pa robec po modi i torbico v roke! Takši je gratao dnesden en veliki den človečanstva, takši je tudi en deo Slovenske Krajine.

Keliki so obogateli, si palače spovali, sto i stojezere založili, fino živeli den za dnevom, jezero i jezero zapravili po veselica; te, gda so jezeri i jezeri pomenkanje trpeli, ravnotisti jezeri, ki so vnogo pripomogli, da so oni obogateli. I na te siromake v svojem bogastvi i razsipavanji ne so mislili. Te so püstili trpeti, v cota; i ronjaj se okoli klatiti lačne i žedne, ar so ne meli več srca, to se je nekam odselilo z njihovih prsi, odselilo se je, kak Jezuš pravi, k mamoni. Zlúbili so mesto svojega bližnjega, ki je k njim spodoben i je brat njihov po Jezušu, zlúbili so mesto njega mamona, vživanje, bogastvo z trdosrčnostjov. Ta svetska slika ma prostorček tüdi v Slovenskoj Krajini, tüdi tü je trdosrčnost, tüdi tü se lübi mamon, tüdi tü se ne lübi bližnji po Gospodovoj zapovedi.

Okoli stojezerov nas je v Slovenskoj Krajini. Po večini je naš narod siromaški. A med tem siromaškim narodom so ešče vekši siromacije, ki nemajo nikoga i nikaj na sveti, zvün svojega siromaštva i betega. To so naši občinski siromacije. Keliko jih je, nam štatistika ne pove, ar niedna občina nema točnoga ali pa nikšega seznama od svojih siromakov. Vnogoga najmre ne spišejo med siromake, ar se sramüje odkriti svoje siromaštvo, a v istini pa je vekši siromaček, kak priglašeni. Nega skoro občine, gde takših siromakov ne bi bilo. Poprek jih mamó okoli 400. I teh 400 siromačkov nemre nikdar praviti, da ma odevalo, da ma hrano. So smilena srca, ki njim pomagajo. Da pa vsega tüdi ne zmorejo. Zato pa blodijo te sirote zapüšćene od kraja do kraja, lačne i raztrgane pa kaplejo ta po štalaj i gümlaj, zmrzavlejo po njivaj i šumaj brez vse človeče pomoči. V cerkvi se glasi boža zapoved: »Lübi bližnjega, kak samoga sebe.« V cerkvi se jasno razloži ta zapoved z rečmi samoga božega Sina: »Ka šćete, ka bi vam lüdje vćinoli, vćinite vi njim, i ka nešćete, ka bi vam lüdje vćinoli, ne vćinte tüdi vi njim.« Pa vendar, ka vidimo. Za podpore, boše blago, vekšo ceno, keliko podplatov se rastrga, kak velika povoden gučov se ta razlije — a gda pa bližnjemi vmirajoćemi trbe samo eno sobico, samo edno slamnjačo, samo edno odevalo, te smo glühi, slepi i nemi.

Naših 400 občinskih siromakov i sirot nema zvün smilenih src, šterih število se je pa jako skrćilo, nikšega zavetja. Nemajo svoje strehe, nemajo hrane, nemajo obleke, nemajo zdravnika, nemajo zdravila, ne dobijo dobre reči i tüdi zagovora ne. Pa nas je stojezero v Slov. Krajini. **Pa milijone zakadimo i zapijemo letno.** Pitajte finančno oblast, pa vam ta potrdi, ka je tak. Milijone vržemo ta za čemer alkohola pri pili. Štiristo siromakov, Kristušovih dragih sinkov i hćer i otročičov pa ne moremo preskrbeti! Kakša trdosrčnost, kakša lehkomiselnost i odgovornosti puna potrata pred Bogom, ki je Oča sirot i oster sodnik

tistih, ki ga v siromakaj ne ljubijo i ki jasno in glasno pove vsakom: »Ka tomi najmenšemi brati svojemi včinite, meni ste včinoi.«

Dokončavamo sveto leto, 1900 letnico našega odrešenja. Božoj smilenosti moramo hvalo dati, ki se ne spozabila z nas, nevrednih smilenja i vrednih kaštige. Pa je mogoča druga hvala, kak smilenost? Pa bi se najšo što, ki bi mislo, ka par zdihlajov ali nekaj molitev opraviiti za smilenje bože je zadostna zahvala, čeravno siromake na cesti niha tak kak dozda? Takša miseo i takše djanje je hūdobija. **Bog nam zato kaže smilenje, naj smo mi smileni.** I v časi 1900 letnice svoji križne smrti je ravno zato dopūsto to veliko pomenkanje na sveti, naj se mi s pogledom na njegovo smilenje, smilūjemo nad trpečimi, kak se je On nad vsemi nami smilūvao. Smilenje, to je prvo potrebno sredstvo za pomoč našim občinskim sirotam. Kak se pa naj to smilenje v djanji pokaže, je to drugo.

Včasi se čūje nad vse nespametna, da ne pravim, hūdobna reč. Čūje se: »Če mo hišo povali za siromake, te de ešče več teh nevalancov, pa zdaj že ne lađamo ž njimi. Te de vsaki lump, ki je vrednost zapravo, na dobrom, ar dobi brezplačno hišo.« To so nespametne i tūdi hūdobne reči. Hiša za siromake je ne hiša za lumpe. Kristuš, Večna Istina, je pravo, »siromake te vsikdar meli.« Prave istinske siromake, ki neso po lastnoj krivdi postali takši, bomo vsikdar meli. Za te spravlamo mi hišo. Siromaške družine so bile, so i bodo. Hlapci i dekle so bile, so i bodo. Betežniki so bili, so i bodo. Sirote brez oče i matere so bili, so i bodo. So bili, so i bodo vnoči brez vrednosti skoz celo življenje pri najpoštenejšem življenje i potrebūjejo na stare dni podporo. Občine so mele, majo i bodo mele siromake, dokeč de svet gori stao. To se preperečiti ne da. Da se pa te žalosten stan siromakov omiliti, da dobijo človeka vredno preživlanje. Od teh siromakov je guč, od teh pravi siromakov, ki so pošteni i ne krivi svojega siromaštva i svoje zapūščenosti, tem trebe dom dati, ar ga nemajo. Na lumpe mi ne mislimo; tisti spadajo v pobolšalnice, v prisilne delavnice ali norišnice, ne pa v siromašnice.

Nas v Slov. Krajini je okroglo stojezero dūš. Pravi, istinskih siromakov, zapūščenih sirot mamō okoli 400. Tem se mora pomagati. Za te se mora postaviti par hiš, v šterih do preskrblene. Prvokrat se je mislilo na to hišo pred šestimi leti, pri 700 letnici blažene smrti sv. Frančiška, toga velikoga siromaka i toga velikoga ljubitelja i podpornika siromakov. Pri toj priliki se je nastavo odbor za zidanje »Doma sv. Frančiška« i začeo pobirati na prvo siromašnico v Slov. Krajini. Po njegovom

zgledi se je odločila velika občina M. Sobota, da za svoje sirote postavi posebno hišo i nekaj peněz v te namen določila, odnosno nabrala. Odbor Doma sv. Frančiška je z ministrskim dovolenjom začeo nabirati po celoj državi i nabrao toliko, da je küpo 25 ora-
lov šum, stavbišče i staro Martinišče v Soboti pa ma ešče okroglo 200 jezero dinarov gotovčine. Vse to je pa ešče premalo.. Z teh peněz; če se hiša gorpostavi, nemajo siromacije z koj živeti, se oblačiti. Meti se mora najmenje do pol milijona dinarov, da se küpi potrebna zemla za prehrano i da se poleg glavnoga zavoda tüdi postavijo podružnice. Gde i kak, je že določeno, ali dokeč ne sredstev, je prerano od toga gučati. Sredstva pa gde dobimo v toj gospodarskoj stiski? Je stiska, a takša ne, da se siromakom pri dobroj voli ne bi moglo pomoči. Ž po-
niznim i lübavi punim srcem do siromakov pokažem na ta sred-
stva, prosim, da se me ne drži za vsiljevavca. Samo pomagati ščemo, pomagati svojim zapüšćenim bratom brez razlike vere i narodnosti. Gda je bila pred leti tista velika toča po Goričkom i odprla vrata gladü vnogim družinam, je naš odbor jezere raz-
delo gladnim i to evangeličanskim sirotam tak, kak katoličan-
skim, ar je gledao po Kristušovoj zapovedi potrebo, ne pa osebo.

Sredstva za postavitev prve siromašnice v Slovenskoj Kra- jini so sledeča:

1. Vsaki pivec i kadilec naj si mesečno odtrga par kupic
pijače i nekaj duhana. Z pritrganjom doblen peněz naj se da
na siromašnico.

2. Vsaki bogatec, ki ma bar edno milijonsko vrednost, naj
pokaže, da ma tüdi bogato srce i da vekši dar za siromake. Od
milijone naj da bar 5000 Din. Mi poznamo človeka v Slovenskoj
Krajini, ki je od stojezero dinarov vrednosti, dao več od 5000
Din. na Dom sv. Frančiška.

3. Vsaki trgovec i gostilničar, ki je aktiven, komi ide tr-
govina i obrat v gostilni, naj pomisli, da svojo vrednost ma za-
hvaliti našemi poprek siromaškomi narodi, ki je pri njem kü-
püvao, pri njem trošo, njemi odavao. Naj toga naroda siromake,
ki njemi je spravo vrednost, podpira. To je najlepše povračilo
zavüpanja.

4. Pri vsakoj veselici, na vsakom gostüvanji, na vsakom
sestanki, gde se pobirajo, trošijo penezi, naj bo srce odprto tüdi
za siromake Slov. Krajine.

5. Vsi uradniki, javni nameščenci, notarje, odvetniki, ki so
dobili krüh v Slov. Krajini, naj se ne spozabijo z njenih sirot.
Nega plemenitejšega dela, kak podpirati sirote tistoga kraja,

šteri nas preživla i tüdi nega ležejše poti do medsebojnoga sporazumenja, kak je dejanska pot lübezni do bližnjega.

Mesto gotovčine se lejko z hranilne knige pripiše poklonjen dar na Dom sv. Frančiška.

6. Zgoraj sam omeno, da potrebujemo zemlo, ki bi naše siromake prehranila. To zemlo bi prav ponizno prosili od naših junakov dobrovolcev. Njim je državni zakon priznao za junaštvo zemlo, gladnim sirotam pa jo prizna boži zakon lübezni. Lepo bi prosili junaške dobrovolce, ki so dobili v Slov. Krajini zemlo i majo druge službe, z šterih lejko živejo, naj dajo te svoje doblene en deo, pravimo pol ali četrt orali brezplačno našim sirotam, ostalo pa če odavajo, naj odajo za siromake v prvoj vrsti. To junaštvo lübezni do siromakov združeno z junaštvom lübezni do naroda i domovine bi splelo našim dobrovolcom venec večne slave ne samo na zemli, nego tüdi pred največšim dobrovolcom, Kristušom vu nebi.

7. Naši izseljenci, ki služijo, naj pošlejo vsele nekaj za sirote, gda pošilajo domo peneze.

8. Vsi, ki nemajo kaj darivati, naj gučijo, agitirajo za sirote z molitevjav pri Bogi, z priporočilom pa pri lüdeh.

Vse to, ka smo više povedali, naj nam smilena lübezen da spuniti zdaj, gda se spominamo na smilenost, štero nam je vsem poklonila pred 1900 leti Večna boža Lübezen z odrešenjom. Prosimo vas lübeče vse, ne odbijte nas, gda pridemo k vam prosit za siromake. Položnica Doma sv. Frančiška ma številko 15.101.

Odbor za zidanje Doma sv. Frančiška v Črensoveih.

Misijoni.

Pismo našega g. misijonara, Kerec Jožefa na vrednika M. Lista.

J. M. J. Shin Chow the 4—12—13.

Velečastiti predober gospod!

Iz Honkonga sam Vam poslal ovitek novih naslovov s tem namenom, da bi mi pošilali Novine i Marijin list. Vse stroške bo poravnala kakša dobra oseba, šteroj bom naročo, gda bom začeo prijemati naprošene liste.

Gotovo ste že zvedeli iz drugih mojih pisem, da sam 4. novembra srečno dospeo na Kitajska tla. Ali na svoj novo odločen prostor sam prišo komaj 18. novembra. Nahajam se daleč v notrašnjosti, v mesti Shin Chow (Sin Čao). Mogo sam po naročili naprej postavljenih sprejeti vodstvo nižiših i višiših šol pa komaj začete obrtne šole. Šole majo pravico javnosti i zahtevajo

jako naporno delo, da lejko premagamo vnoge zapreke, štere nam delajo sovražniki krščenikov. Naše mesto ma do 150 jezero prebivalcov. Krščenikov je ešče jako malo, skoro bi je lejko na prste prešteli. Zato ka nam tüdi düšno pastirstvo celoga kraja, ki je pa vekši kak cela Slovenska Krajina, mam preveč dosta dela, tak da mi preostane malo časa za nočni počitek. Na pomoč mam ednoga mladoga dühovnika misijonara i ednoga bogoslovca 4. letnika, šteriva pomagata pri vodstvu šol. Borimo se v prvoj črti na fronti za Kristušov križ. Sovražnikov mamo dosta i hüdi düh sam dela neprilike, da hujska narod proti misijonarom. V našoj okolici je puno komunistov, roparov, da je človek zvün navadnih poganskih težav vsikdar v nevarnosti od teh lehkoživcov, v živlenskoj nevarnosti. Pa mi se ne bojimo ne ednih, ne drüghih. Verni našemi žvišenomi pozvanji orjemo nevstrašeno naprej pole, štero nam je boža previdnost zročila za obdelavanje. Naše vüpanje je Bog i ž njegovoj pomočjov vse prepomoremo. Pripravljeni smo tüdi dati svojo krv, če bo to zahtevala boža čast i dobrobitje naše i drüghih düš; i prilika zato nam tüdi ne menka. Mam najbouše vüpanje, da bodo naši trüdi rodili lepe sadove za Kristušovo cerkev, ar znam, da tam v domovini je mnogo dobrih i pobožnih düš, ki molijo za mene i moj misijon.

Čas mi je ne dovalo, da bi po prihodi šo obiskat našega sobrata Meolica, doma iz Kroga i bi si kaj ž njim pogovarjao. Ali znam dobro, da je zdrav i da se dobro počüti. Naj bodo domači brez skrbi za njega, tüdi je v jako dobrom i varnom mestu, ar nega živlenskih nevarnosti. Gospod Geder je v jako težavnom i oddaljenom kraji; on je zapadno od mene ešče dobrih 12 dni vožnje s čunom po vodi i to proti toki. Meo sem lepo priliko, da sem ta poslaol na drügi den po prihodi po ednom misijonari eden celi kufer različnih reči, štere sem iz domovine za njega prineso. Pisao sem njemi tüdi, a zavolo oddaljenosti dozdaž še nemam nikšega odgovora. Tak vidite, kak so raztrešeni vsi naši Slovenci, Kristušovi borci, po velikoj Kitajskoj. Ogromna so naša misijonska pola, a delavcov je malo. Gospod zove v svoje gorice tüdi iz naše Slovenske Krajine. Ki so dobre vole i se čütiijo pozvane, naj pridejo na pomoč, vsi drugi pa molite za nas, da bomo meli s pomočjov vaših molitev vekše uspehe. Ne pozabite pa vsaki čas nekoliko žrtvüvati (aldüvati), da nas gmotno (z dari) podpirate.

Za vse dare, štere mi je Slovenska krajina dala, se iz srca zahvalim. Mili Bog bo stokratni plačnik vsem prečastitim gospodom, posebno sobočke dekanije, ki so me povabili v svoje fare predgat i vsem njihovim vernikom za lepe dare. Vsem sem

vam iz srca zahvalen z vsemi svojimi krščeniki i katehumeni. Vsi sprimate moje misijonske pozdrave, zahvalno vdani

Kerec Jožef, salezijanski misijonar.

Stoletnica.

Več držav ma zvün i prek svojih mej tüdi kolonije ali naselbine. V teh so većinoma bili i so šče v velkoj meri navučeni, prle celo divji narodi. Te siromaške, dívje, nevučene narode, kak Črnce, Indijance itd. so njihovi gospodje dostakrat oropali, je odavali, pobijavali i hüjše ž njimi ravnali, kak se ravna z nemov živinov. Jedina, ki je pomilüvala, tolažila te narode i njim prinašala, ne pa odnašala, je bila katoličanska Maticerkev, ki je po Kristušovoj zapovedi od negda i prva glasila njegov evangelium, to je njegov »veseli glas« tem i vsem narodom.

Glejmo zdaj sade, štere je obrodila gorečnost Kristušove Cerkve v misijonaj. Leta 1833. je pozvao Morris škof na otoki Mauritiusi Očo Mllathorne, naj pride v njegovo škofijo misijonarit. Ta škofija se je raztegala na Australijo, Oceanijo to je na vse dežele v morji Oceani i skoro na celo Afriko. Lejko pravimo, da je obsegala pol sveta. Za te velikanski svet i neštete milijone njegovih poganskih prebivalcov pa škof Morris ne meo več, kak samo dvajseti dühovnikov.

I dnes, po sto letaj ka je v teh deželaj? V Afriki zvün Egipta je 221 püšpekij, 700 redovnic, 26.678 misijonskih postaj, 237 domačih redovnikov, 1895 domačih redovnic i šest milijonov katoličancov. Na vsakoj misijonskoj postaji je pa katoličanski dühovnik misijonar.

V samom belgijskom Kongo-i pred 50 leti ne bilo niti ednoga katoličanca. I dnes? Dnes tam 719 dühovnikov vodi katoličance, šterih je eden milijon že, 700 jezero se jih pa pripravla na sprejem svetoga krsta.

V Urunoi i Kenvi se jih je teliko priglasilo za sprejem sv. krsta, da zavolo pomenkanja dühovništva morejo duže vremena čakati na to blaženo viüro dühovnoga prerojenja.

Pred 40 letami je nekoliko katoličanskih redovnic obiskalo krala države Dahomey. Njegov dvor je bio nacifran z neštetimi človečimi glavami i kostmi lüdi, štere je krao dao spoklati. Na čast redovnicam je plesalo štiri jezero plesalk. I gda so se sestre poslovile od krala, je vsaka dobila za dar edno robkinjo. I te so prinesle veliko sloboščino Kristušovo svojoj deželi. Dnes je Dahomey krščanski. Na misijonskoj razstavi v Parizi pred letom dni približno je bio navzoči tüdi krao iz Dahomey, katoličanski krao z svojim katoličanskim dvorom i je javno priznavao svojo

vero z celim svojim dvorom, gda je z njim poklekno pred Najsvetejše i molo Jezusa v beloj hoštiji skritoga.

V Indiji je pred sto leti bilo samo okoli tristojezero katoličancov, dnes jih je z katehumeni vred okoli štiri milijone. Katehumeni so tisti poganje, ki so se prijavili za sprejem sv. krsta a neso ešče krščeni. Tü je 54 škofij, 3970 duhovnikov, 5823 misijonskih postaj, 2000 domačih duhovnikov, 5035 domačih sester, 919 bratov, 429 domačih bratov.

V Kini odtistimao, ka májo domačega kitajskoga škofa, več ne drži jo Kristušove vere za vero Europejcov i se zato naglo širi. Tü je 117 püšpekij, 3798 duhovnikov, 402 brata, 4235 redovnic, 18000 misijonskih postaj, 1563 domačih duhovnikov, 179 domačih redovnikov, 2833 domačih redovnic, dva milijona 500 jezero katoličancov i 150 jezero katehumenov. V varaši Šansi je 7000 prebivalcov. Z med teh jih je zdaj 5000 prosilo kitajskoga püšpeka Tchangja, naj jih krsti.

V Japani z Korejov je 15 škofij, 400 duhovnikov, 192 redovnika brata, 1067 misijonskih postaj, 912 redovnikov, 14 redovnikov domačinov i 537 redovnic domačih, 207 jezero katoličancov i 3275 katehumenov.

Na malajskih osredkaj brez Filipinskih otokov, ki so večinoma že katoličanski, je 11 škofij, 270 duhovnikov, 200 redovnikov bratov, 950 redovnic, 14 redovnikov domačih, 122 domačih redovnic, 506 misijonskih postaj, 247 jezero katoličancov i 33 jezero katehumenov pa 50 milijonov poganov.

V Oceaniji je 19 škofij, 400 duhovnikov, 265 redovniških bratov, 841 redovnic, 1700 misijonskih postaj, 12 domačih duhovnikov, 32 domačih redovnikov, 247 domačih sester, 350 jezero katoličancov i 15 jezero katehumenov na dva milijona stanovnikov.

V tom stoletnom napredki katoličanskoga misijonarenja vidimo veselo sliko. A če jo malo bliže pogledamo, je li žalostna. Zakaj? Zato ka sta samo dve petini človečanstva krščeni, tri petine so ešče poganske, ešče ne poznajo Kristuša Odküpitela. Kristušova zapoved: Žetva je velika, delavcov je pa malo, prosite zato Gospoda, naj pošle delavce vu svojo žetev, — ešče zmerom glasno kriči: Moli i darüj za povrnenje poganov.

Jezuš je vstano, mi tüdi gorstanemo.

To nas vči naša vera. Vüzemska aleluja se bo vekomaj glasila v nebi. Vüzemsko veselje nikdar ne mine. A stanemo pa na to večno veselje samo tak, če prle stanemo iz greha. V smrtnom grehi nega življenja, nega vstanenja. Ki se vekomaj

šče z Bogom veseliti, se more že v življenji navaditi na to veselje. To je pa samo tak mogoče, če se prle odvadi greha. Vsaki se prirodi za večno veselje, ki se odvadi greha. Odprti i odičeni grob Zveličitelov vsakomi glasno kriči: Odvadi se greha! Marija v neskončnoj svojoj radosti pri vstalom Sineki ti šepče: dete, odvadi se greha! Grob, v šteroga ležeš, ti glasno kriči: Odvadi se greha! Da če se ga ne odvadiš, bom temna vrata za tvoje telo i mučna pot v tvoje večno pogüblenje. Düša, odvadi se greha!

Cerkveni glasi.

Postni pastirski list za 1. 1934. Naš prezvišeni g. apoštolski upravitel i lavantinski škof (püšpek) so izdali z gorečimi rečmi napisan pastirski list od prenovljenja v Kristušovom dühi. V njem se najprle zahvalno spominajo svojega prednika, pokojnoga dr. Karlin Andreja. Potem nam na srce nalagajo, naj nam bo prva i zadnja skrb, da iščemo düšno zveličanje, ka je pa mogoče samo po živoj veri. Ne so zadostne procesije, kongresi, bratovčine, predavanja, na znotraj se moramo prenoviti, naša djanja moro biti povsod i vsikdar takša, kak to zahteva Kristušova vera. Lepi pastirski list se je prečteo gor po vseh cerkvaj i globoko geno verne kršćanike.

Blagoslov sv. Oče za nas. Naš višejši pastir so bili meseca oktobra pri svetom Oči. Sveti Oča so se njim lepo zahvalili za vse naše molitvi, dare i dobra dela, poklonjena za Kristušovo cerkev i so nam vsem po njih poslali svoj apoštolski blagoslov.

Upravnik Marijinoga lista mrtev. Jan. 28. je dober Bog k sebi pozvao Edšidt Janoša, upravnika Marijinoga lista. Teška bolezen ga je napadnola, rak v želodci i požiralniki. Junaško je pretrpo grozne bolečine i darüvao vse za sveto Mater Cerkev. Dva dni pred smrtjov ešče sedo k pisalnomi stoli i napisao potrebne naslove. Delaven, veren, pobožen, odločen je bio, ki niti za vlas ne popüsto od svojega verskoga osvedočenja. Pred smrtjov je blagoslovo svojo verno tovarišico sestro i brata, ki so njemi dvorili, ž njimi je opravo vse molitve za vmirajoče, ki so se končale z molitvicov: Jezuš, Marija, Jožef, vam darüjem svoje srce in svojo düšo. Jezuš, Marija, Jožef, pridite mi na pomoč v mojoj smrtnoj sili! Jezuš, Marija, Jožef, z vami naj se loči moja düša v miri. Amen. Nato je še zdehno: Jezuš, tebi živem ... vrgo pogled na podobo sv. Jezušekove Trezike i mirno zaspao v Gospodi. Marija njemi je plačala vse, ka je včino za širjenje njene slave. Molimo za njega.

Povrnjenja v Anglji. Boža milost najbolje sija v Europi v srca krivo-vercov anglikanov. Na jezere se jih spreobrne leto za letom. Ta spreobrnjenja so tem vekšega pomena, ar se ne preobrača samo prosti narod, nego tñdi vučeni svet, predvsem pa luteranska dühovščina. Lani se je na priliko povrnolo 372 pastorov (fararov), 115 zdravnikov, 126 odvetnikov, 12 banov, 45 poslancov, 108 višjih častnikov (oficerov), 206 pisatelov. Povrno se je celo sin najvišjega cerkvenoga dostojanstvenika, luteranskoga (anglikanskoga) primaša Bensona sin, zgodovinar Benson Hugo.

Martin i Kramar Jožef 50 kg krumplov, 10 korčičov kukorice z vlatovjom. V Trnji so nabrali dečki: Tkalec Štefan, Magdič Ivan i Curič Martin: 50 kg hajdine, 5 kg prosa, 15 kg žita, 10 kg pšenice, 10 kg zluščene kukorice, — Vičec Jožef, Režonja Štefan (Anin), Hozjan Ignac so nabrali: 38 kg krumplov, 60 kg hajdine, 62 kg prosa. Vinčec Martin, Trnje prosi po Sv. Franciški zdravje družine, 10 Din; Gerič roj. Kolenko Roza, Simencouret, Francija 20 Din v zahvalo za dobro mesto; Zver Martin i žena Sobočan Ana, Trnje od snehinskoga dara za boži blagoslov 30 Din; Markoja Jožef, Gomilca, naj se reši duša + oče 50 Din; Horvat Štefan, Trnje iz Francije 100 Din; Vratuša Anton, D. Slaveči 66 p. G. Lendava prosi za odp. grehov za famijlo 100 Din; Ficko Mihal, Francija prosi za svoje pokojne 38 Din; Listje v šumi 150 Din; akacija oddana 100 Din; Horvat Aga, Žižki v Franciji 25 Din; Na Dol. Bistrici so nabrali: Cigan Ivan, Kolenko Janoš i Kolenko Jožef: 3½ metrov kukorice; Ritlop Anton, arenda 275 Din; Klekl Jožef, arenda 275 Din; N. Beltinci, da pride po sv. Anton blagoslov, 5 Din; Žalig Treza, Gomilca v zahvalo za blagoslov pri kura 5 Din; Hozjan Aga Črensovci 4.50; Horvat S. Martin mlajši, Trnje 10 Din; + Zelko Albina, Črensovci na eden črep 650 Din; Na Gor. Bistrici so nabrali: Tkalec Kata in sin Horvat S. Štef. i Kreslin Jožef 150 kg kukorice z vlatovjom, 40 kg zluščene, 30 kg hajdine, 5 kg prosa, 3 kg pšenice i 3 kg žita; Horvat Marija, Trnje v zahvalo 100 Din; akacije iz šum 250 Din; Jančarič Štefan, Norsinci 10 Din; Horvat Štefan iz Trnja i Plej Martin iz Črenovec sta v Franciji nabrala 546 Din 45 p; v frankih so darovali: Ludovik Paszkowiak naj Ježšek blagoslovi famijlo 5; Gjörek Štefan, Črensovci prosi za zdravje 10; Ritlop Štefan, Črensovci 5; Ritlop Treza, Črensovci 5; Trnje: Žunič Marija, prosi za zdravje 10; Sarjaš Marija 5; Kolenko Kata 5; Horvat Treza Cipotova 10, Bogdan Ivan, prosi za zdravje 5; Lebar Matjaž 10; Nežić Jožef i žena 2; Curič Štefan za srečen vstop v hišni zakon 5; Kolarič Kata prosi za zdravje i naj se počasti sv. Anton 15; Krampač Terezija, prosi za zdravje i naj se počasti sv. Anton 10; Sarjaš Kata 10; Sarjaš Ivan 5; Turek Jožef, iz Poljske prosi za zdravje i boži blagoslov 10; Gerič Ivan, Hotiza, prosi za miloščo srečnoga hišnoga zakona 5; Smej Marjeta, Beltinci, prosi za miloščo srečnoga hišnoga zakona 5; Horvat Štefan nabirateľ Trnje, prosi za boži blagoslov 10; Plej Martin i žena, Črensovci prosita za boži blagoslov 10; Kozar Veronika, Nedela 5; Plej Ignac, Črensovci naj ga dober Bog čuva nesreče 15; Copek Štefan, Ljutomer prosi za zdravje 5. Na Gôr. Bistrici sta nabrala Jakšić Ivan i Horvat Pišta kukarice 5 vreč, približno 200 kg, krumplov ½ korčiča t. j. 25 kg, hajdine 1 škač — 16 kg, zmesi 1 škač — 20 kg. Perkič Franc Bazlieux, Francija 28 Din; Horvat Ana 5.25 Din; Horvat Marija, Zagreb 20 Din; Zorko Kata, Bratonci prosi za zdravje deteta 10 Din; Horvat Matjaš, Žižki iz Francije, v zahvalo za ozdravljenje 40 Din; Zdravec Klara, Trate 20, v zahvalo 5 Din; N. Vratjvas prosi za povrnjenje moža 5 Din.

Leto 1933. smo nabrali 13.374 Din 47 p. skupno imamo v gotovini 200.048 Din 49 p, 25 oravov bremena proste šume, bliži 3 orale zemlje i travnika, potem hižo staroga Martinišća v Soboti, štera je šče ne popolnoma izplačana. Letos začnemo z božov pomočjov delati priprave za zidanje t. j. kamen, pesek, cigel voziti itd. Že naprej prosimo dobre duše, naj nam pomagajo. — Oča sirot povrni vsem, vsakom! najmenjši dar na tom i drugóm sveti.

Odbor.

Na podporo Mar. lista so darovali v Din sledeči:

Jerebic Marija, S. Hamilton, Canada 25; Volf Karol, Baquillon, Francija 10.25; Šömen Bara, Chicago 8; Perkič Franc, Baslieux, Francija 28;

Drvarič Jožef, Bogojina 10; Sobočan Verona, V. Polana, iz Francije, 2; Horvat Alojz iz Francije, 6, Zelko Marija, Črenšovci 4; Kolar Jožef, Beltinci, iz Francije 10; Gomboč Friderik, iz Francije, 18; Horvat Peter, starišina nabral pri sv. Sebeščani na gostovanji pri dovici Seruga Ani, 41.50 Din. — Lani je prišlo podpore 646 Din 60 par. — Dobra mati Marija naj vam bo plačnica, ka pomagata širiti njeno čast! — Vrednik.

V tretjeredniškoj skupščini Srca Jezušovoga v Črenšovcih so v Din darovali sledeči: Leta 1932. ostalo 0.25, Perša Treza, žižki, na hostije 3; Kerec Mihal, Villiers, Francija, 24.95; tretjred z G. Bistrice 80; tretjerednice, Gomilica, 50, tretjerednice, žižki, 134.75; tretjeredniki, žižki 44.50; tretjerednice, Črenšovci 118; tretjerednice, D. Bistrica 71; tretjerednice, Trnje 68.50; tretjerednice, Sr. Bistrica, 35; tretjerednice, Hotiza 25; Kolenko Marija, D. Bistrica, 10 in to pol na hostije pol na sirote. — Skupno 665 Din, 22 p.

Izdali smo v Din: Mohorske knjige, 20; poština od njih 2, 3 Glasniki Srca Jezušovoga 45; na hostije v Črenšovcih 300; 2 Bogoljuba 36; 2 Odmeva i Zamorčka s kalendari 50; 5 Kat. misijonov 60; sirotam 50, Duhovni vestnik 28; podpora na Mar list 50 Din. Skupno 641 Din. Ostalo na l. 1934. Din 24, 22. — Bog povrni vsem. — Vodstvo tretjega reda sv. Frančiška.

POZNATE TJEDENSKI KRŠĆANSKI LIST NOVINE?

V pravom Kristušovom duhi prihaja 4 velikih strani vsaki tjeden i prinaša vse potrebno za tebe. Cena je pa samo 2 Din na mesec, če se Vas več zbere vkup i je na eden naslov naročite.

Za naročnike se služi vsaki tjeden edna sv. meša, da jih Bog varje vse nesreče i je blagoslovi popolnoma.

Na konci leta dobijo a polovično ceno kolendar Srca Jezušovoga. Številka položnice 11806. Naročijo se v Črenšovcih, Slovenska Krajina.

Veseli glasi.

Smilene sestre. Na oltar se je podignola kak svetica Marillac Lujza, ki je z sv. Vincencijom Pavelskim nastavila družbo vsmiljenih sester. Teh je 300 jezero na sveti. V Jugoslaviji jih je okoli 2.000. V Mehiki, gde se kruto preganja katoličanska vera i je na 15 milijonov vernikov dovoljeno samo jezero duhovnikov, vsmiljenke držijo gor narod pri veri. Teh angelov lubezni se ne vlpa brezverska vlada doteknoti, ar so zrasli k srci naroda. Dela jih pa v Mehiki 37 jezero.

Širi se vera na Sunda otokih. Sunda otoki so pod oblastjov Holandije, po večini protestantske države, ki je delala velike zapreke misijonarom pri širjenji Kristušove vere. Ti otoki majo 60 milijonov prebivalcov. Ar se je katoličanska vera zabranjivala, se je razširila izlamska (tirska). A v najnovjšem časi se je led podro, amerikanski misijonarje iz Družbe Bože Reči so krstili že 24.308 muslimanov, Lessage misijonar sam 400.

Povrnjenje Židovov v Ameriki. V Zjedinjenih državaj žive 5 milijonov Židovov. Od teh se je povrnolo na katoličansko vero dozdaž okoli 40 jezero duš.

Večna molba v Parizi. V cerkvi Srca Jezušovoga je Najsvetejše noč no den izpostavleno. Lansko leto so Jezuš v presv. olt. svestvi molili odrašeni moški 43.500 vür, ženske 51.600 vür i mladenke 2.500 vür.